

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

24. KVĚTNA 2009

Z obsahu:

Svatý Jan z Damašku
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
6. května 2009
- strana 2 -

**Co to znamená „přijmout
II. vatikánský koncil“?**
Prof. Dr. Robert Speamann
- strana 4 -

**Eucharistie
zastavila skálu**
- strana 6 -

Zázraky v Le Laus
- strana 6 -

Měsíc Panny Marie
- strana 7 -

**Maria Pomocnice
křesťanů**
- strana 7 -

**Svatý farář arský
(1786-1859)**
- strana 8 -

Setkání s knězem
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích
Maria je obraz plodnosti
- strana 11 -

*Dal jsem vám příklad,
abyste i vy tak činili!*

Chtěl bych dnes
mluvit o Janu
z Damašku,

o osobnosti byzantské teologie první velikosti a velkém učiteli v dějinách obecné církve. Je především očitedním svědkem velkého přechodu řecké a syrské křesťanské kultury, kterou sdílela východní část byzantského císařství, do kultury islámu, který si vytváří prostor vojenskými výboji na teritoriu známém obyčejně jako Střední a Blízký východ. Jan se narodil v bohaté křesťanské rodině a ještě docela mladý přijal úkol – ten zastával snad již jeho otec – odpovědného hospodářského správce kalifátu. Protože ho neuspokojoval dvorský život, velmi brzy v něm došlo k rozhodnutí pro mnišský život a vstoupil do kláštera svatého Sáby blízko Jeruzaléma. Bylo to kolem roku 700. Nikdy se

Svatý Jan z Damašku

z kláštera nevzdálil a věnoval se ze všech sil askezi a literární činnosti, nepohrdl ani určitou pastorační činností, o které svědčí především jeho četné homilie. Jeho liturgická památka se slaví 4. prosince. Papež Lev XIII. ho v roce 1890 prohlásil za učitele všeobecné církve.

Obránce úcty k obrazům

Na Východě se od něho připomínají především tři traktáty proti těm, kteří hanobí svaté obrazy. Po jeho smrti byly odsouzeny na ikonoklastickém koncilu v Hierii (754). Tyto traktáty byly pak hlavním motivem jeho rehabilitace a kanonizace ze strany pravověrných Otců, svolaných na II. nicejský koncil (787), sedmý ekumenický. V těchto tex-

tech je možno vystopovat první významné teologické pokusy o uzákonění úcty k svatým obrazům, které jsou spojovány s tajemstvím vtělení Božího Syna v lůně Panny Marie.

Jan z Damašku byl navíc první, kdo rozlišoval ve veřejném i soukromém kultu křesťanů mezi adorací (latreia) a úctou (proskynesis): tu první je možno vzdávat pouze Bohu, je svrchaně duchovní, druhá se může naopak použít u obrazu a obrací se k tomu, kdo je samotným obrazem představován. Samozřejmě světec nesmí být v žádném případě identifikován s materií, ze které se ikona skládá. Toto rozlišení se ukázalo záhy jako velmi důležité a po křesťanskou odpovědělo těm, kteří chtě-

li zachovávat přísného zákazu Starého zákona chápat jako univerzální a neměnné. O tom byla velká diskuze i v islámském světě, který přejal tuto řeckou tradici naprostého vyloučení obrazů z kultu. Křesťané naopak v této souvislosti o problému diskutovali a našli pro uctívání obrazů ospravedlnění. Jan z Damašku píše: „V dávných dobách nebyl Bůh nikdy představován na obraze, neboť byl nevtělený a bez tváře. Ale protože se nyní Bůh zjevil v těle a žil mezi lidmi, představují to, co je na Bohu viditelné. Neuctívám hmotu, nýbrž stvořitele hmoty, který se stal pro mě hmotou a byl ochoten přebývat ve hmotě a působit skrze ni mou spásu. Nepřestanu proto uctívat hmotu, skrze kterou se mi dostalo spásy. Ale rozhodně ji neuctívám jako Boha. Jak by mohlo být Bohem to, co svou existenci přijalo a předtím neexistovalo? ... Ale já ctím a také respektuji všechnu ostatní hmotu, která mi zajistila spásu, neboť byla plná energie a svatých milostí. Není snad hmotou kříž třikrát blažený? Spásný oltář, který nám rozděluje chléb života, není to hmotu? ... A především není hmotou tělo a krev mého Pána? Buďto musíš potlačovat posvátný charakter všeho toho, nebo musíš dovolit církevní tradici úcty obrazů Boha a těch, kteří byli Boží přátelé a jsou posvěceni jménem, které nesou, a ve kterých z toho důvodu přebývá milost Ducha Svatého. Neurážej tedy hmotu: ona nezaslouží pohrdání, protože nic z toho, co Bůh stvořil, není opovržením hodné“ (Contra imaginum calumniatores, I, 16, vyd. Kotter, str. 89–90). Vidíme, že z důvodu vtělení se hmotu jeví jako zbožštěná, díváme se na ni jako na Boží příbytek. Jedná se o nové vidění světa a hmotných skutečností. Bůh se vtělil a tělo se reálně stalo příbytkem Boha, jehož sláva vyzáruje z lidské Kristovy

To, co tentokrát stavíme na svícen jako rozžaté světlo, je příklad nám dobře známého faráře z kdysi zapadlé farnosti Ars. Pokládáme za potřebné znovu si připomenout hlavní momenty ze života tohoto světce z takového zorného úhlu, z něhož při vší výjimečnosti a jedinečnosti této osobnosti vyniká potřeba a oprávněnost, aby se stal opravdu patronem, vzorem a vůdcem pro všechny současné kněze.

Ať už se na svatého faráře arského budeme obracet v jakékoliv záležitosti týkající se kněží, nic mu nebude neznámé. Především je to sama jeho láska ke kněžskému povolání a houževnatost, s jakou vytrval na cestě za kněžstvím i při největších překážkách. Umíme si vůbec představit, co všechno musel během studia spolýkat tento zaostávající student od svého okolí, od svých spolužáků i od představených? A přece, ačkoliv se všem jevil jako nejméně vhodný kandidát, který musel přijmout i to ponížení, že byl ze semináře pro neschopnost vyloučen, nebylo

asi v celé Francii povolánějšího bohoslovce. Aspiranti kněžského stavu se dnes také mohou ocitnout v situaci, kdy je jejich problémem nikoliv jejich vlažnost a malá horlivost, ale nao-

Editorial

pak jejich příliš nápadná důslednost, zápal a nevěšdní zbožnost. Ocítají se někdy v prostředí, které je k nim paradoxně nepřátelské, protože v něm převládla novodobá gnóze, sebevědomí, že existuje něco jako nové poznání, jakého se nedostalo těm zaostávajícím, kteří nepochopili ducha doby a dále se drží toho, co bylo. Ale právě takové „bílé vrány“ jsou jistě svatému Janu Marii nejbližší a tento světec je také nejpovolánější, aby je provedl všemi nástrahami a překážkami až k vytouženému cíli, aby pak podobně jako kdysi on změnily stále se rozmáhající vyprahlý úhor na úrodnou půdu, na které se daří Boží setbě.

I místo, kam byl poslán Jan Vianney jako farář, bylo pro mno-

hé znamením, že je třeba ho „odložit“ někam stranou, aby se náhodou nevyjímal nevhodně mezi ostatním duchovenstvem. Skutečnost byla ovšem díky Janově svatosti nakonec taková, že netrvalo příliš dlouho a i ti nejnadanější a nejostřílenější spolubratři mohli chodit do zapadákovu k outsiderovi na zkušenou. On totiž nikoliv z nouze, ale z přesvědčení nestavěl na svých znalostech a dovednostech, ani se nesnažil vymyslet a zavádět atraktivní inovace, nýbrž vycházel z přesvědčení, že je to jedině Bůh, kdo může někoho přitáhnout, kdo dává setbě vzrůst, a že je proto třeba svolávat ustavičně jeho požehnaní na svěšené stádce vytrvalou a vroucí modlitbou a velkými obětmi. Sotva existuje i dnes někde farnost, se kterou by si Jan Maria Vianney neporadil. Svátý farář arský je nejlepší a nejpovolánější pomocník, kterého můžeme prosit, aby se ujal dnešních kněží, unavených plahočením ve farnostech poznamenaných vymíráním věřících, a ukázal jim,

Pokračování na str. 13

Pokračování na str. 12

Zásvětná modlitba

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Sám se za ně posvěcují,
aby i oni byli posvěceni.*

Skloň se pokorně před Bohem a pros upřímně, aby ti dnešní rozhovor s Pánem pomohl pochopit, jak vznešeným a drahocenným darem je pro tebe jeho milost, že i ty jsi mezi těmi, které si povolává mezi své.

Uvaž, jak vysoce si tě cení! Boží Syn o tobě rozmlouvá se svým Otcem. Chce tě svému Otcovi představit nejen jako jednoho ze svých vyvolených. Jedná se o něco většího: chce tě Otcovi zcela zasvětit. Prosí za tebe jako za člena svatého Božího společenství, aby tě zachoval ve svém jménu. Co to znamená? Počítá s tebou, že už nebudeš myslet, mluvit a jednat sám za sebe, ale všechno budeš konat v jeho jménu, že budeš s Ním ve všem jedno, jako On je jedno s Otcem. Tvůj život se má stát zřejmým a viditelným odrazem života, kterým žije Bůh. Ježíš v takovém dokonalém zasvěcení žije od prvního okamžiku svého příchodu na svět: *Já jsem v Otcovi a Otec je ve mně. Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám za sebe; ten, který ve mně přebývá, činí své skutky.*⁽¹⁾

Ale je tu ještě další důvod, proč potřebuješ Otcovu laskavou péči. Jelikož tvé smýšlení a tvůj život se budou zcela rozcházet s tím, jak žije tento svět, dostaneš se také do obtíží. Proto Pán prosí Otce, aby ti dal sílu a schopnost vyrovnat se s velkým dilematem, jak žít ve světě, a nebýt ze světa, jak odmítat svět, ale nemít druhé v nenávisti, jak se varovat světa, a přitom milovat ty, kteří jsou ve světě.

Máš se tedy naučit žít ve světě tak, aby bylo jasné, že nejsi ze světa. Tvým posláním tedy není zavděčit se světu, ale svou věrností vydávat svědectví o Kristu, aby to napomáhalo obrácení těch, kteří jsou ze světa, ačkoliv ti svět nebude přátelsky nakloněn.

Nemysli tedy na vděčnost světa, počítej spíše s tím, že ve světě budeš mít souzvuční⁽²⁾. Svět tě bude ohrožovat dvojím způsobem. Začíná nejdříve snahou infikovat tě nákazou svého ducha. Chce si tě především různým způsobem podmanit, abys mu dával za pravdu a utvrzoval ho v jeho sebevědomí, že nad něho není. Ale pokud se mu nepřipodobíš a za všech okolností zachováš věrnost svému Pánu, bude ho tím tvůj život usvědčovat ze lži, a proto pojme k tobě nenávist a bude chtít tvoji nepohodlnou

a provokující odlišnost všemožně znehodnotit a odstranit pryč ze svých očí.

Kdyby ses ovšem chtěl vyhýbat tomuto rozporu a začal ustupovat od své odlišnosti, zrazoval bys své poslání. Svět tě bude sice přijímat s chválou, ale jen proto, že už v tobě nevidí svůj nesmiřitelný protiklad a Kristovu podobu, že začínáš být také jedním ze světa. Bude ti lichotit, když začneš dělat ústupky, ale nikoliv pro tyto ústupky, nikoliv proto, že děláš Ježíšovo království pohodlnějším, ale proto, že i ty začínáš kráčet ve stopách tohoto světa a zvykáš si jednat jako on: dělat ze sebe cenzora nadřazeného Boží pravdě. Ten dnes nevěřící zástup kolem tebe kdysi věřil jako ty, ale pak si začal osobovat právo ulamovat svévolně kousek po kousku to, co se mu zdálo nepohodlné, až nakonec z původní víry nezbylo nic. I tento svět je ochoten mluvit o Bohu, ale to nesmí být Pán svrchovaný, nýbrž jen takový, kterého má v hrsti. Co na to říká tvůj Pán? *Všechna sadba, kterou nezasadil můj Otec, bude vytrhána i s kořenem.*⁽³⁾ Bůh, kterého si člověk upravuje podle svého, není Bůh, ale modla. Jen v tom, kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, zůstává Bůh a on zůstává v Bohu.

Tvůj Pán sestoupil od Otce, aby spasil svět, ale ani jeho láska, ani jeho příklad se nesetkaly s pochopením mocných. Čekali Mesiáše, který by byl ze světa, ale on nebyl ze světa. Předhazovali mu proto, že je jiný, ale On jim nevyšel vstříc, a i když ho začali nenávidět, jednal tak, jak mu uložil Otec. Ježíš nezná cestu ústupků od pravdy, odmítá se otevřít duchu světa, a tak si naklonit jeho přízeň. Nepotřebuje dobrozdání veřejného mínění, nezměnil nijak svou řeč, ani když mnoho těch, kterým se zdála tvrdá, se k němu manifestačně obrátilo zády⁽⁴⁾. Jeho cílem byla plnost radosti, že plní Otcovu vůli, že je jedno s Otcem. To bude také pro tebe opravdový a spolehlivý zdroj nejhlubší radosti a síly i uprostřed moře nenávisti.

Připoj se pokorně k Ježíšově modlitbě jakožto k záruce důvěry a odvahy. Ježíš neprosí, abys byl zbaven nepřátelského světa, ale aby tě Otec i uprostřed nástrah a nebezpečí uchoval od zlého. Co může být horšího než zrada Ježíše Krista? Takového nebezpečí není uchráněn ani ten, kdo žije ve společenství Kristových vyvolených. Jidášova zrada není důsledkem toho, že by se Ježíš zmýlil při volbě svého apoštola, nýbrž toho, že tento nešťastník se ohlížel nazpět⁽⁵⁾ a více si hleděl světa než svého Mistra a Pána.

Neustávej Ježíši děkovat, že sám sebe za tebe posvěcuje, abys byl posvěcen v pravdě.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 1,15-17,20-26

Petr se postavil před bratry - bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí - a řekl: „(Bratři a sestry), muselo se splnit to, co v Písmě předpověděl Duch Svátý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: »Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí« a »jeho úřad ať dostane jiný.« Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtychvstání.“

Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš - příjmení měl Justus - a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přebral místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. čtení - 1 Jan 4,11-16

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespáčil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha.

My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

Evangelium - Jan 17,11b-19

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhube, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávist, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Co je to jiného, než abys byl schopen dát se Pravdě za oběť. *Jak vysoko je nebe nad zemí, tak velká je jeho láska k těm, kdo se ho bojí.*⁽⁶⁾
Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 14,10; ⁽²⁾ Jan 16,33; ⁽³⁾ Mt 15,13;

⁽⁴⁾ Jan 6,60; ⁽⁵⁾ Lk 9,62; ⁽⁶⁾ resp. žalm 103

Co to znamená přijmout „II. vatikánský koncil“?

Profesor Speamann se zamýšlí nad problémem rozhovorů, vedoucích ke smíření Bratrstva sv. Pia X. s Církví. Na rozdíl od mnoha jiných vidí autor skutečnost, že problém těchto rozhovorů se netýká jen Bratrstva, ale i jeho odpůrců, protože je řada oblastí, ve kterých oni sami nejsou ve shodě s Koncilem ani s učením Církve.

Příslušníci Bratrstva sv. Pia X., kteří to myslí vážně se svou vůlí po smíření s Církví, budou mít dva problémy. První se týká liturgie. Biskup Lefebvre odmítl slavit mši svatou podle knih Pavla VI. Druhý problém se týká přijetí Koncilu.

K prvnímu problému: Tvzení, že nová mše je „mše Koncilu“, se ovšem ani častým opakováním nestane pravdou. Jako mši Koncilu a uskutečnění koncilních závěrů představil tehdejší kardinál sekretář misál z roku 1965, který pak zmizel ze scény a roku 1970 byl nahrazen misálem „Novus Ordo“. Tento nový mešní ritus a ještě více současná mešní praxe je ve zjevném rozporu k většímu počtu požadavků Konstituce o liturgii II. vatikánského koncilu, se kterým ostatně souhlasil i arcibiskup Lefebvre.

Nicméně ritus Pavla VI. byl zaveden zákonitým zákonodárcem a o jeho platnosti nemůže být pochyb. Ale již Jan Pavel II. zrušil zákaz staré mše (Benedikt XVI. říká, že takový zákaz nikdy neexistoval) a žádal naléhavě biskupy, aby „velkodušně“ vyšli vstříc věřícím, kteří se cítí svázáni se starým ritem. Jelikož se tato velkodušnost nedostavila, vyhověl Benedikt XVI. petici již dříve předložené 70 000 věřícími, kteří nejsou spojeni s Bratrstvem sv. Pia X., a přiznal všem věřícím právní nárok na slavení mše podle nyní oficiálně nazvaného „mimořádného ritu“ Římského misálu a každému katolickému knězi právo slavit starou mši bez jakéhokoliv povolení. On sám slavil mši v tomto ritu nejméně dvakrát jako kar-

dinál a prefekt, jednou v kruhu Společenství svatého Petra ve Wigratzbadu a jednou pro laické společenství Pro Missa Tridentina. Toto rozhodnutí učinil z vlastního podnětu – motu proprio –, ale současně tím splnil jednu ze dvou podmínek, které spojilo Bratrstvo Pia X. s ochotou k dialogu.

Náležet k Církvi a odmítat papežskou mši? Ne!

Problémem Bratrstva zůstává dosud uznat platnost nové mše. To, co budou muset přijmout v rozporu se svým současným postojem a praxí, je skutečnost, že každý katolík splní svou „nedělní povinnost“, když se účastní mše slavené v novém ritu, a to za předpokladu, že je skutečně slavena podle knih Církve. Je možno od Bratrstva požadovat i další akty, jako je používání hostií uložených ve svatostánku a proměněných při slavení Novus Ordo, stejně jako svaté přijímání ve mši místního biskupa. Je absurdní myšlenka, že by někdo mohl náležet ke katolické církvi, ale odmítal jít na mši, kterou slaví papež, a odmítal

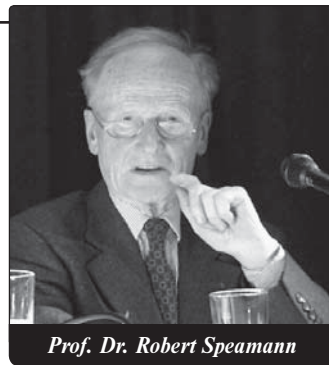
II. vatikánský koncil

svaté přijímání z jeho ruky. To musí být Bratrstvu jasné. Není ovšem možné od nikoho požadovat koncelebrování, ale to výslovně uvádí i Koncil.

Požadavek „úplného přijetí koncilních textů“ slyšíme nejednou z úst kněží, kteří dávají otevřeně najevo své pohrdání starou mší. Abych jmenoval jen jeden příklad: jeden prelát, městský děkan a dómský farář, na otázku věřícího, zda nepoužije jednou také 1. eucharistickou modlitbu kánonu, odpověděl: „Po té bych nesáhl ani kleštěmi.“ K tomu je třeba vědět, že tridentský koncil postihuje exkomunikací každého, kdo vytyká nedostatky této eucharistické modlitbě.

Druhý problém je tento: V budoucích rozhovorech je jednou z podmínek Církve pro Bratrstvo „přijetí II. vatikánského koncilu“. Tak to formuloval Benedikt XVI. v dopise světovému episkopátu 10. března. Německá biskupská konference, která v této záležitosti z právního hlediska nemá co povolovat ani zakazovat, měla za to, že podmínky pro dialog se musí ještě více zpřísnit, a mluví o „úplném přijetí Koncilu“. Ale co znamená toto „úplné přijetí“? Zde je druhý problém Bratrstva, ale současně také jeho protivníků. Přijetí může znamenat uznání, že Koncil není nějaký loupežný synod, který má jít na lavici obžalovaných, nýbrž že je to koncil, který papež řádně svolal, předsedal mu, a tím také uznat a respektovat jeho konstituce, prohlášení a dekrety jako pravoplatné akty nejvyšší církevní autority.

„Úplně přijmout“ může však také znamenat bezvýhradně souhlasit se všemi závěry Koncilu. Tak zní požadavek německé biskupské konference a tak tomu také mnozí rozumí. Ale to je nesprávné. Kdyby to bylo správné, pak by velká část současných profesorů teologie, ale také řada biskupů musela být exkomunikována nebo přinejmenším suspendována, neboť oni sami pro sebe nepomýšlejí na

Prof. Dr. Robert Speamann

takové přijetí Koncilu, jaké od druhých požadují. Tady někdo hází ze skleněného domu kameny. Již v Malém kompendiu Karl Rahner a Herbert Vorgrimler podrobují své vlastní cenzuře ty texty Koncilu, které neodpovídají jejich teologickým představám. V následujícím textu uvedu některé příklady existující otevřené neposlušnosti v současné Církvi, které zatím nikdo nijak nepostihl.

1. příklad: Týká se to popírání základních pravd víry, které II. vatikánský koncil opakuje a které byly definovány dřívějšími koncily a patří k pevnému pokladu víry katolické církve: nauka o Nejsvětější Trojici, nauka o božství Ježíše Krista a jeho panenském početí, charakter Ježíšovy smrti na kříži jako oběti na odpuštění hříchů, kterou sám formuloval ve svých slovech při Poslední večeři a která stojí v centru hlásání apoštolů. Koncil používá slovo „mešní obět“ více než 20x. Použití Jeremiášova zpěvu o Božím služebníku patří k základním kamenům křesťanského hlásání již ve Skutcích apoštolů. Když to popírají katoličtí profesori teologie (mezi nimi i nositelé Guardiinoho vyznamenání), je tím samozřejmě postižen i význam mše jako zpřítomnění Kristovy oběti a tím je popřen pojem „mešní oběti“. Obětní charakter mše však povýšil tridentský koncil na dogma. A II. vaticanum používá tento výraz více než 20x.

2. příklad: Uznat nezbytnost Církve ke spáse.

II. vaticanum mluví o nezbytnosti Církve a jediném prostřednictví Ježíše Krista nutném ke spáse a formuluje: „Proto nemohou být spaseni ti lidé, kte-

ří vědí, že Bůh prostřednictvím Ježíše Krista založil církev jako nezbytnou, a přesto nechtějí do ní vstoupit anebo v ní setrvat“ (LG 14). Učí také, že Kristus vybalil Církev nejvyšší autoritou a darem neomylnosti ve věcech víry, aby zajistil otevřenost cesty ke spáse. Nedbat na tuto věc znamená zavádět zpochybňování, relativizování a skeptický pluralismus. A tak bychom mohli pokračovat.

3. příklad: Jelikož kněžský celibát je označován za drahocenný dar, mají se kněží i laici naléhavě modlit za jeho udržení. Je to nešťastná náhoda, že mi za čtyřicet let není vůbec známo, že by se v této věci konaly nějaké modlitby, o společné modlitbě Církve ani nemluvě?

4. příklad: Každodenní slavení mše svaté přestalo být pro kněze samozřejmé. Na některých místech je kněžím přímo znemožňováno slavit samostatně mši svatou, i když Koncil píše, že se „vřele doporučuje každodenní sloužení mše svaté, protože je to úkon Krista a Církve i tenkrát, když nemohou být přítomni věřící“ (PO13). Kdo z těch, kteří tak nekompromisně požadují „úplné přijetí“ koncilních textů, vůbec sám někdy tyto texty „přijal“?

5. příklad: Pokud jde o dekret o kněžském vzdělání, říká se zde, že mladí teologové se mají učit spolu se svatým Tomášem poznávat tajemství spásy a pomocí spekulace do něho hlouběji proniknout. To ovšem zůstalo zcela jen zbožným přáním.

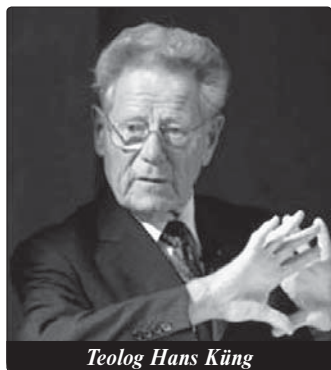
6. příklad: Za zkušební kámen pro uznání II. vatikánského koncilu se uvádí často postoj k dekretu o církvi ve světě *Gaudium et spes*. V této konstituci se praví: „Děti církve, které se opírají o tyto zásady, nesmějí při řízení porodnosti nastoupit cesty, jež zamítá učitelský úřad církve, vykládající Boží zákon“ (GS 51). V *Königsteinském* prohlášení však německá biskupská konference vyhlásila již před mnoha lety úplný opak. Podobné pro-

Arcibiskup Marcel-François Lefebvre

hlášení vydali rakouští biskupové svého času v *Maria Trost*. Zatím jen pramálo biskupů kritizovalo otevřeně tento „hřích biskupů“. Mnoho kněží a učitelů teologie citovanou závaznou větu Koncilu nadále rozhodně odmítá.

7. příklad: Koncil zakázal zavádět jakékoliv liturgické novoty, pokud nejsou ospravedlněny zcela jistým duchovním prospěchem. Potvrdil latinský jazyk jako řeč římské liturgie a povolil mateřské jazyky jen k určitým částem; tím měl na mysli bohoslužbu slova. Označil gregoriánský chorál za specifický zpěv Církve a žádal, aby věřící odpovídající latinské texty také zpívali. Mluvil o tom, že kněz stojí „v čele Božího lidu“ a přednáší jeho modlitby Bohu, a nikoliv, aby se obracel s modlitbami k lidu, že kněz při svatém přijímání není hostitel, nýbrž první přijímající. Žádnému z koncilních otců by nepřišlo ani na mysl nahradit nicejské vyznání víry, které nás spojuje s pravoslavnými křesťany a s anglikány, apoštolským (malým) vyznáním ví-

Teolog Hans Küng

ry, což se na některých místech skutečně děje. Je to „úplné přijetí Koncilu“?

Problém „náboženské svobody“

Zdá se, že největší těžkosti bude mít Bratrstvo Pia X. s dekretem o náboženské svobodě, o kterém soudí, že ve svém jádru odporuje tradiční nauce Církve. V tom se však shodují jak Bratrstvo, tak i vášniví obháječi nové církevní nauky, jako např. Ernst Wolfgang Böckenförde. Pro jedny je tento zlom argumentem, že tato nová teze není legitimní, a pro ty druhé je zase argumentem, že tradice není závazná. Koncilní otcové skutečně opomenuli vyjasnit vztah této nové nauky k církevní tradici. Jen v úvodu dokumentu se říká, že „náboženská svoboda, kterou lidské bytosti vyžadují k plnění své povinnosti uctívat Boha, se týká nedotknutelnosti ze strany nátlaku civilní společnosti a nijak nenarušuje tradiční katolickou nauku o morální povinnosti jednotlivců i společnosti vůči pravému náboženství a jediné Kristově církvi“.

To ovšem znamená, že každý výklad nové nauky, který této větě odporuje, je také v rozporu s naukou Koncilu. Zde je třeba uvítat každé úsilí, které směřuje k vyjasnění těchto otázek. (Děje se tak především ve Francii.) V každém případě se zdá, že popírání tradiční nauky o „morální povinnosti jednotlivců i společ-

nosti vůči pravému náboženství a jediné Kristově církvi“ je opravdu v rozporu s Koncilem. Dialog zde bude velmi obtížný a pravděpodobně nepovede dále než k prohloubení církevní nauky o občanské svobodě vyznávající veřejně náboženství.

Pro multireligiózní společnosti platí princip tolerance

Nábožensky homogenní stát již dávno ztratil svůj status jako „societas perfecta“ (dokonalá společnost). Žijeme v multireligiózní světové společnosti, jak to jasně viděl Gorbačov, když řekl komunistické straně, že světonázorová homogenita není možná. Pro takovou společnost formuloval Pius XII. princip tolerance. Situace u této změny je srovnatelná se situací, která nastala po zrušení kdysi platného církevního zákazu brát úroky. Proti této změně se tehdy vehementně stavěli dominikáni. Věc spočívá v tom: úrok v novodobém finančním hospodářství není totéž jako úrok vymáhaný od bratra, který je v nouzi.

V této diskuzi se může jednat o nekonečný spor o principy. Ale současně platí slovo Wittgensteinovo: „Kolo, při jehož točení se v systému nic nemění, nepatří k systému.“

Závěr

Úspěch rozhovorů s Bratrstvem Pia X. není vůbec jistý. Označovat ho předem za „nepravděpodobný“ je však celé věci nepřiměřené. Tam, kde jde o působení Ducha Svatého skrze dílo smíření, nemají křesťané vystavovat své pesimistické nebo optimistické pravděpodobnostní výpočty, nýbrž mají se modlit a vyprošovat zázrak milosti. Křesťanská víra je víra v zázraky. Spolehá se na slova Páně: „Jestliže vy, kteří jste zlí, umíte dávat dobré dary svým dětem, tím spíše dá Otec nebeský svého Ducha těm, kteří ho prosí.“

Die Tagespost 25. dubna 2009

Překlad -lš-

Eucharistie zastavila skálu

Jsou známé případy zehnaní přírody, krajiny, zvířat i rostlin. Požehnání může silně zapůsobit v případech přírodních katastrof. Dokládá to událost ze Švýcarska.

Události předcházela největší přírodní katastrofa v dějinách Švýcarska, ke které došlo 2. září 1806. Na Rossbergu v kantonu Schwyz se po dvou dnech vytrvalého deště uvolnilo 40 mil. krychlových metrů skály, která se s nepopsatelnou rychlostí zřítíla do úzkého údolí přes lesy, chaty, domy, hospodářství a stáje s dobyt看em. Jezero Lauerzer se zmenšilo o sedminu své původní plochy. Očiti svědkové dosvědčili, že pád skalního masivu vyvolal vlnu o výšce 20 m, která s sebou strhla všechny budovy a cesty kolem jezera. O život přišlo 457 lidí, byly zničeny 4 kostely a více než 100 domů a 220 stájí. Celé vesnice zmizely pod nánosem 10–50 metrů vysokého nánosů kamení. Dnešní Goldau bylo zcela znovu zbudováno na vzniklých ruinách. Ale v dalších desetiletích trvaly starosti a napětí, že Rossberg se dá znovu do pohybu a další lavina způsobí nové neštěstí.

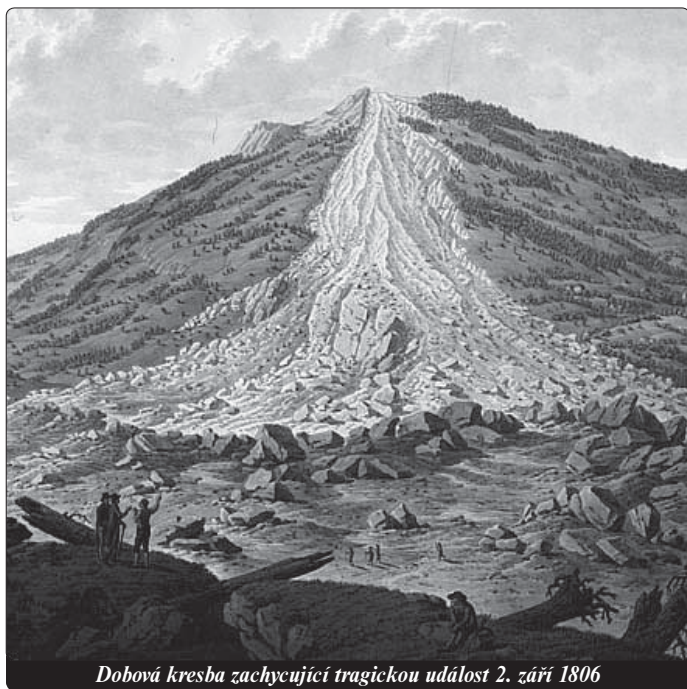
Strach velice vzrostl v obci Steinen v zimě 1873, když se nad

ní začala posouvat zem a obrovské masy kamene hrozily, že opět zasypou úrodnou krajinu. Lidsky ani technicky nebylo možno nadcházející katastrofu zadržet. Tváří v tvář hrozbě vložili obyvatelé všechnu důvěru v Boha. Tehdejší farář Annen, provázený obyvateli obce, nesl za ustavičného deště Nejsvětější svátost až k nejnebezpečnějšímu místu a z něho vrch Rossberg požehnal. A „putující“ vrch opravdu doslova uposlechl a okamžitě se zastavil! A tak se mohli obyvatelé vrátit do svých příbytků, protože jim už nehrozilo žádné nebezpečí.

Od té neděle, kdy farář Annen s důvěrou požehnal skalní masiv, se už vrch nepohnul. Zázrak požehnání Nejsvětější svátostí potvrdil jeho nástupce Schnürigen v dopise ze dne 12. ledna 1894.

Pramen: Maria Hessele, Eucharistische Wunder zu aller Welt, Christiana Verlag

Z Vítazstvo srdca přeložil -lš-

Dobová kresba zachycující tragickou událost 2. září 1806

Tak vypadá hora Rossberg dnes – sesuv 40 milionů metrů krychlových skály je dodnes dobře patrný.

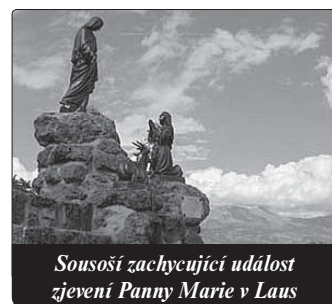
Zázraky v Le Laus

4. května 2008 uznala Církev oficiálně mariánská zjevení, ke kterým docházelo v letech 1664–1718 ve francouzském městečku Le Laus (viz Světlo 32/2008, str. 6–7). Již v době, kdy se zde Matka Boží zjevovala Benediktu Ranculem, docházelo k četným uzdravením dospělých i dětí. Bylo zde tehdy uzdraveno mnoho osob s vadným zrakem, když svá víčka namazali olejem ze svatyně.

Církev nechtěla těmto jevům věnovat v té době vůbec pozornost až do dne, kdy generální vikář z Enbrunu Antonín Lambert ustanovil komisi, která měla provádět šetření údajných zázraků. Stal se přitom osobně svědkem zázračného uzdravení 22leté Kateřiny Vialové. V noci z 18. na 19. dubna 1665 pocítila náhle v noci na lůžku, že může bez problémů narovnat své nohy, které byly 6 let k nepohnutí skrčeny dozadu. Ráno spěchala na mši svatou, kterou celebroidoval P. Lambert. Když ji spatřil, zvolal: „To je prst Boží! To je prst Boží!“

Před koncem 2. tisíciletí přišla do předsíně chrámu v Laus jedna žena a ohlašovala všem, že byla uzdravena z těžkého případu vyhrželé plotýnky. Měla být ihned operována, ale operaci odmítla a prohlásila, že se obrátí na Pannu Marii.

Doktor jí ironicky řekl: „Vy ještě věříte na zázraky?“ – „Ano, pane doktore.“ Když se pak v určený termín nedostavila k lékaři, měl o ni doktor obavy, předvolal si ji a provedl počítačovou chromatografii páteře. S úžasem konstatoval, že po vadě páteře

Sousoší zachycující událost zjevení Panny Marie v Laus

nezbylo ani stopy. „Věříte teď na zázraky, pane doktore?“ zeptala se ho žena. „Ano,“ odpověděl. „Vaši chorobu bylo možno vyléčit jedině chirurgicky.“

Ve stejné době přijali v kanceláři u svatyně telefonát z Austrálie. Matka prosila o modlitby u Panny Marie v Laus. Čekala dvojčata a podle prenatalního vyšetření jedno dítě bylo postižené. „Rádi se za vás budeme modlit, ale především vám posíláme olej z lampy, která hoří před milostným obrazem, a s ním se denně namažte.“ Po krátkém čase se obě děti narodily zcela zdravé. V té době se již prarodiče nacházeli ve svatyni Matky Boží v Laus.

Podle materiálů zveřejněných v diecézi Gap 24. dubna 2008 k slavnosti církevního uznání.

Měsíc Panny Marie

Kastilský král Alfons X. spojil již v XIII. století v jedné ze svých písní Mariinu krásu s krásou měsíce máje. V následujícím století zavedl dominikán Henri Suso obyčej splétat věnce z májových květů a darovat je v první květnový den Panně Marii.

V roce 1549 zveřejnil benediktn jménem Seidel knihu s titulem *Duchovní měsíc máj*. Svatý Filip Neri povzbuzoval mládež, aby v měsíci máji vzdávala každý den Panně Marii zvláštní úctu. Shromažďoval děti u oltáře Pan-

ny Marie, kde jí předávaly první jarní květy. Později doporučovali jezuité věřícím, aby v předvečer prvního máje zřídili ve svých bytech oltář Panny Marie, ozdobili ho květy a svícemi a shromažďovali se u něho po celý měsíc s celou rodinou k modlitbě. Každý člen rodiny si vytáhl z košíku jeden lístek. Byla na něm uvedena ctnost, ve které se měl další den cvičit.

Tato mariánská úcta se rozšířila mezi křesťany po celém světě.

KDO SE VYROVNÁ TVÉ VELIKOSTI?

Ó vznešená Panno, ty jsi opravdu veliká nade všechny. Neboť co se může vyrovnat tvé velikosti mezi všemi tvory? Jsi větší než oni všichni. Mám tě srovnat se zemí a jejími plody? Všechny je převyšuješ. Když řeknu, že andělé a archandělé jsou velicí, ty jsi však větší než oni. Neboť andělé a archandělé s třesením slouží Tomu, který se ubytoval v tvém lůně.

Svatý Atanáš Alexandrijský

Nemyslete si, moji bratři, že svatá Matka našeho Vykupitele byla povolána k patě kříže, aby zde s rozervaným srdcem byla přítomna popravě svého jediného Syna. Existuje vyšší plán Boží prozřetelnosti pro tuto bolestnou Matku. Musíme pochopit, že byla postavena vedle svého Syna v tomto stavu opuštěnosti, protože to byla vůle nebeského Otce, aby byla nejen spoluběhována a přibita na kříž Vykupitele stejnými hřeby, nýbrž aby byla také spojena se stejným tajemstvím, jaké se naplnilo smrtí jejího Syna.

Jacques Benigne Bossuet: La compassion de la Vierge

BISKUP O CÍSAŘI KARLU I.

V nakladatelství Lins vyšlo druhé vydání knihy významného rakouského biskupa Rudolfa Grabera o posledním rakouském císaři Karlu I. Kniha vyšla poprvé v roce 1962 ke Karlovým 75. narozeninám. Autor ve své knize hovoří o Karlově úsilí o světový mír a vyzvedává jeho lásku k Matce Boží a eucharistickou zbožnost. Mezi blahoslavené zařadil posledního císaře papež Karol Wojtyla v roce 2004. Jeho otec byl důstojníkem rakouské armády a z úcty k císaři dal svému synu jméno Karel. Graberova kniha má titul „Císař Karel Rakouský a budoucnost Evropy“.

ATENTÁTNÍK KATOLÍKEM

Atentátník Mehmed Ali Ağca podle vlastního vyjádření přijal katolickou víru a nyní hledá v Itálii pro sebe manželku. Italskému magazínu *Diva e Donna* řekl: „Hledám nyní mladou italskou ženu, která mi bude odpovídat. Samozřejmě musí to být katolička.“ Ağca pochází z pravicového radikálního prostředí a 13. května 1981 střílel na papeže Jana Pavla II.

Poselství Mirjaně 2. května 2009

Drahé děti! Už dlouho vám dávám své mateřské Srdce a podávám vám svého Syna. Vy mne odmítáte. Vy dovolujete, aby hřích vás čím dál tím víc obklíčoval. Dovolujete, aby vás ovládala odnímal vám moc rozlišování. Mé ubohé děti, dívejte se kolem sebe a vnímejte znamení času.

Myslíte, že vyjdete bez Božího požehnání? Nedovolte, aby vás zahalila temnota. Z hloubi svého srdce volejte k mému Synu. Jeho jméno rozptyluje i tu největší temnotu. Já budu s vámi, jen mě volejte: „Tady jsme, Matko, veď nás!“ – Děkuji vám.

Maria Pomocnice křesťanů

Tento čestný titul v litanii loretánské byl Panně Marii udělen za pomoc, kterou nám poskytla při tureckém ohrožení. Po triumfálním návratu Pia VII. ze zajetí násilníka Napoleona, který chtěl podřídit Církev své nadvládě, byl zaveden svátek Panny Marie pod tímto titulem. Nemůžeme ho tedy slavit, aniž bychom měli před očima, že loďka Petrova je ohrožována vlnami jako dům a zdá se, že musí utonout. To je ve skutečnosti pravdivý obraz cesty naší Círve napříč staletími. Jednou to byla ruka mocnářů, kteří chtěli nedovoleným způsobem sahát po kormidlu, aby Církev zavedli nesprávným směrem. Pak to byla opět nevěřící nenávisť, která chtěla zničit Kristův kříž. Pak to byly samotné děti Círve, které chtěly světlo pravdy obrátit k bludnému světlu. A opět to byl zákon těla v údech Círve, který chtěl znesvětit svatou Nevěstu Kristovu. „Pane, pomoz nám, hyneme!“ musela Církev nejednou volat.

Pán nikdy nebyl vzdálen od své Círve. Nebeský Ženich nikdy nenechal svou Nevěstu utonout. Zkouší ji. Vede ji po své křížové cestě. Ale pak vždy posílá pomoc nejrůznějšího druhu: osvětlené učitele, prosící duše, osvobozující vojska, horlivé Kristovy následovníky. K jeho pomocníkům však patří také jeho Matka. Synovy starosti jsou její starosti. Prosby k Otci jsou i její prosby. Chce pomáhat a může pomáhat a také vždy pomohla.

Naše Církev její pomoc uznala. Činí tak i v prastarém rčení, které v jásoch zpíváme: „Všechny bludné nauky jsi přemohla.“ Ta, která drtí Hadovu hlavu, nedovolí, aby pekelný drak odvedl

Církev bludným světlem. Světlo, které Maria světu přinesla, bude stále svítit jako lampy moudrých panen, dokud Ženich nepřijde ke svatbě.

Církev uznala Mariinu pomoc, když ji vyznamenala titulem Pomocnice křesťanů. Dějiny Círve znovu a znovu vyprávějí o hmatatelné pomoci, kterou jí Maria poskytla. Nebo si můžeme myslet něco jiného po všem tom, co nám prokázala? Potřebujeme nyní naléhavě její pomoc, protože začal mohutný útok Antikrista. Ale my máme pevnou důvěru: i kdyby bezbožná moc uchvátila celý okresek zemský, Pomocnice křesťanů nikdy nezklame.

-sks-

Svatý farář arský (1786-1859)

V období bezprostředně po revoluci Francie duchovně vykrvácela. 12. června 1790 byla odhlasována „civilní ústava kléru“, která učinila z kněží ve Francii funkcionáře civilní administrativy. 27. listopadu 1790 Ustavující shromáždění zostruje toto ustanovení a vydává nařízení, aby kněží složili přísahu před zástupcem civilní moci.

**Francouzský stát
a epocha, kdy se narodil
Jan Maria Vianney**

Řím tato ustanovení odsoudil. Mnoho kněží odmítlo přísahu složit. Velký počet z nich teror zmasakroval. Je to doba karmelitánských mučedníků v Paříži (bylo jich zavražděno několik set), deportací do Guayany, doba, kdy byly zavřeny kláštery a semináře, které nepřijaly francouzské schizma. V prvních letech po revoluci prostý kněz z Arsů vrací naději, dává rozhřešení, přitahuje davy, uteče z farnosti a pak se vrací... Vědomý si své malosti vyzývá svatou Filoménu a přisuzuje jí všechny divy, které vycházejí z jeho kněžských rukou... V době, kdy Francie začíná měnit svůj politický režim pětkrát nebo šestkrát za století, Bůh ukazuje, že je to pokora ve zpovědnici a kněžské rozhřešení, které dává znovuzrození a otevírá život věčný.

Mezi roky 1786 a 1859 během 73 let života faráře arského poznala Francie postupně monarchii starého režimu, revoluci, konstituční monarchii, první republiku, direktorium, konzulát, první císařství, restauraci, červecovou monarchii, druhé císařství... – výměnu takřka všech možných forem vlády v jedné zemi, a ve skutečnosti je to období hlubokých společenských změn: přechod teocentrické společnosti ke společnosti antropocentrické a laicizované, ve které žijeme dodnes jako víceméně většina moderních národů.

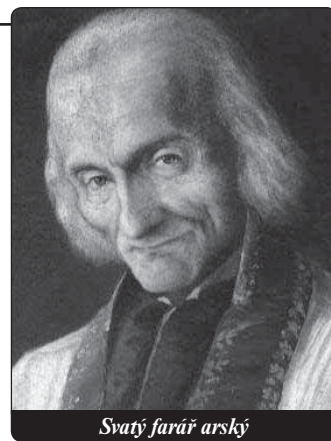
Náboženské důsledky jsou evidentní. Víra se stává pouhou domněnkou a „laická ctnost“, která se v těchto klíčových letech rozvíjí, vyžaduje odpovídající výchovu. Církevní školy jsou

zavřeny. Mezi roky 1789 a 1799 dochází k ustavení schizmatického kléru, který přísahal na konstituci, ke konfiskaci církevního majetku, uzavření seminářů, emigraci biskupů a věrných kněží, mučednictví řeholníků a řeholnic a současně je to doba přehnaného vědomí viny, odmítání církve pod záminkou „návratu k evangelijní prostotě“. A to vše rozvrátilo jednotu těla Církve. Bez katechismu, bez kněží se víra vytrácí, křesťanská Francie je oficiálně rozervaná. Tato smutná léta prožívá Jan Maria Vianney, aniž by opustil rodný lyonský kraj, nejdříve v Dardillách, malé obci blízko Lyonu, kde se narodil, a pak v Arsů, jehož pastýřem se stal. Zatímco politické

vášeň rozvracely Francii i na tom nejdolejší venkově, usiloval jít k tomu nejpodstatnějšímu.

„Svatá Panna je moje největší láska: miloval jsem ji dříve, než jsem ji poznal“

Rodina Vianney patřila k oněm prostým francouzským neurozeným rodinám, pro které byla křesťanská víra největší hrdostí a zakládala jejich velkodušnost a věrnost. Věrnost? Jeden kněz si tak zakládal na svých příjmech, že madame Vianney pochopí, že je to přísežník, a tak mu vyčítá jeho nevěrnost k papeži a k Církvi, že odpadlík jí přizná: „Máte pravdu, madame. Vinný kmen je více než ratolest.“ To se stalo v době teroru.

A velkodušnost? U Vianneyů je vždy přístřeší a chleba pro nejpotřebnější a pro kněze, kteří se musí skrývat. Čtvrté ze šesti dětí, Jan Maria, je chlapec se silnou vůlí. Rád si hraje, ale když se rozhodne, že se bude modlit, nikdo ho nepřiměje, aby změnil své rozhodnutí. Někdy je velmi prudký. Ale již ve čtyřech letech je to u něho hnutí srdce, které ho ovládne. Při jedné hádce se snaží dostat zpět růženec, který mu vzala jeho sestra. Když matka zasáhne slovy: „Nechej ho Markétě, abys udělal Ježíši radost“..., věnuje jí ho s nadšením. Později prozradí tajemství své lásky k růženci: „Svatá Panna je moje stará láska. Miloval jsem ji dříve, než jsem ji poznal.“ Mariánská úcta Jana Marii Vianneye je ustavičná. Od Panny Marie si jako kněz vyprosí milost, aby vydržel při své službě zpovědníka.

Jako oběť uzavřené církevní školy v Dardillách začne svou školní docházku pozdě a bude po celý život poznamenán intelektuální zaostalostí. Začne se učit číst až v devíti letech, nemá přístup k přípravě na první sváté přijímání dříve než v třinácti letech a shodou okolností jeho kněžská formace začne jako u pozdních povolání, zatímco jeho povolání je naopak z těch nejčasnějších. Jakmile získá přístup ke katechismu, zná ho celý a matka se na něho může spolehnout. V noci v pokojíku, který sdílí se svým bratrem, tráví dlouhé hodiny četbou knih a životopisů svatých, aby dohnal své zpoždění, a mnoho se modlí. Jan Maria se umí vyzbrojit svatou trpělivostí při všech zkouš-

Setkání s knězem

kách, aby proti vši naději a přes všechny překážky dosáhl cíle svého povolání.

Velké povolání, které by chtěl satan udusit v zárodku...

Je pochopitelné, že kníže tohoto světa se snažil zničit povolání, které se jevílo jako výjimečné. Je to především veto otce, který potřebuje syny, sukovité jako duby a energické, aby pracovali na poli. Když vstoupil pozdě do malého semináře, bylo to trápení s latinou. Starší než ostatní, méně nadaný, překoná tuto překážku díky pouti do La Louvec, kde prosí svatého Jana Františka Regise o takovou znalost latiny, aby ho připustili ke zkouškám. Pak to byla zkouška nečekané vojenské služby, která hrozila, že zlomí jeho studijní elán, tak pracně získaný.

Nečekaná zkouška ho potkala v důsledku tehdejších dobových zvyklostí. Administrativním omylem byl povolán k oddílu, který už byl několik dnů na cestě do Španělska. Vyzbrojen nesmírnou houževnatostí vydá se za svým oddílem, ale v horách zabloudí. Pokládán za dezertéra, který se ovšem neskryvá, nikdy nedostihne svůj oddíl, pracuje pro obyvatele v malé osadě Noes, kteří ho přijali. Napoleonova amnestie mu umožní návrat do semináře. Vstupuje v Lyonu do semináře Svatého Ireneje ve 26 letech. Nová drsná rána pro seminaristu, navíc ponižující: z důvodu studijních těžkostí ho vyloučí. Vrátil se k Mons. Balleyovi, který vytrvale jako matka Vianneyová věří ve velikost jeho povolání. On sám je mezitím sužován pokušením pochybností: ale to všechno je ku prospěchu kněžství, ke kterému je povolán.

Konečně knězem!

A v jaké farní pustině!

O čtyři roky později díky oddanosti abbé Balleye se Jan Maria stane knězem. Je vysvěcen 13. srpna 1815 ve věku 29 let. Nedá se vyslovit, jaká byla jeho

Kardinál Joachim Meisner vypráví ve svém krátkém životopisu *Slova poučují, příklady táhnou* o svém prvním kaplanském místě v prosinci 1962 v největší tehdejší farnosti NDR v Heiligenstadtu:

„Farář byl těžce nemocný kněz, který trpěl Alzheimerovou chorobou. Ale navzdory tomu mohl člověk vyušit zvláštní vyzářování a velkou osobnost tohoto Bohem omilostněného kněze. Byl v této farnosti knězem 25 let a v té době zde mohl slavit 25 primičních mší svatých. Z toho můžeme poznat charisma velikost tohoto kněze.

Jeden spolubratr, který mi vždy přál jen všechno dobré, mi jednou řekl, jak mě lituje, že musím být kaplanem na takovém místě, kde se můžu od faráře naučit jen málo nebo nic. Ale už po několika týdnech jsem zjistil, že se u tohoto kněze mohu naučit právě tomu, s čím se u mnoha moderních duchovních setkáte zřídka: s hlubokou identitou s Církví a zároveň s mystickým sjednocením s Kristem prostřednictvím víry.

Téměř každý večer, i když fičel vítr nebo byla bouřka, obcházel tento farář s růžencem v ruce svoji farnost a modlil se růženec za svoje farníky. Před některými domy postál a udělil výjimečné požehnání, protože znal kříže a tragédie, které se za fasádami těchto domů skrývaly. Když mi to čas dovoľoval, doprovázel jsem ho při těchto jeho vycházkách i já. ... Pokládám to za jednu z největších milostí, jakých se mi dostalo během mého kněžského života, že jsem mohl jako prvního faráře poznat právě takového kněze, díky němuž se posílilo moje povolání.“

Z Vítězství srdce 1/2009

radost, ale slova, která později napsal, to dovoluji tušit: „Být knězem je něco velice velikého. Sám kněz to plně pochopí až v nebi. Kdyby to pochopil na zemi, zemřel by, ne z hrůzy, ale z lásky!“ 9. února 1818, po době strávené ve funkci kaplana v Ecully, přijde do Arsu, malé vesnice v Dombes, kde je jmenován farářem. Zůstane tam 41 let, až do smrti. Nový arský farář má dvaatřicet let. Zdroje lidských sil jsou slabé: hubená penze, špatná výřečnost a vitalita, která pramení spíše z jeho

zbožného života než z jeho přirozenosti.

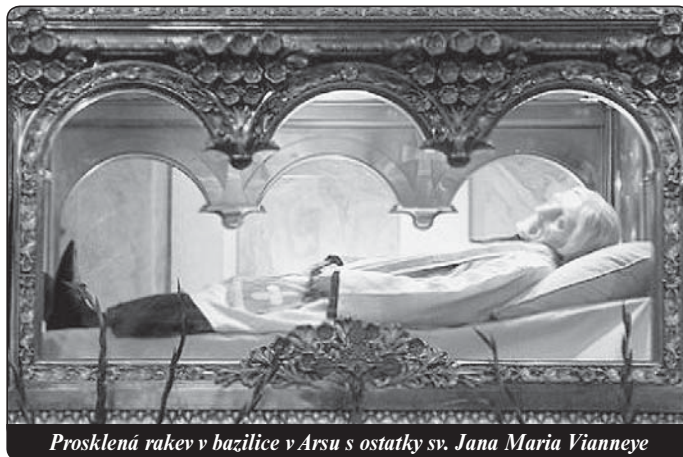
Ale Jan Maria Vianney vyzáruje sílu Pána, který je v něm, i když se nemůže spolehnout na své vlastní prostředky. Přichází do Arsu stravován jedinou touhou, zapálen jediným přáním: být zcela odevzdán do vůle Otce. Nezvykne si nikdy pomyslet na oběť Kříže a nepřipomene si Boží lásku, aniž by byl hluboce dojat. Jeho přání: přivést k Pánu všechny, kteří jsou mu svěřeni. Jan Maria už dávno pochopil, že jediné, po čem Bůh

žízni, je láska jeho děti. V průběhu jeho dlouhé služby bude mít kněz často vědomí velké tíhy duší, které jsou mu svěřeny, a nesmírného břemena odpovědnosti, že se dvakrát pokusí v noci opustit Ars a zapřísáhne se, že není hoden takového otcovství. Jeho farníci ho vytrhnou z ďáblový léčky a přivedou zpět do ovčince.

Farnost v Arsu je obrazem mnoha francouzských farností v době, kdy se Vianney ujal své funkce. Protože katolická tradice je zde velice stará, slaví se ještě Velikonoce, pokud rytmus náboženství neruší příliš práci na poli. Ale pokud jde o to „sloužit na prvním místě Bohu“, to je heslo dobré pro Janu z Arku... dnes už není třeba přehánět. Zmatení vlivem doby stali se arští farníci příkladem vlažnosti, také díky svým často opakovaným ústupkům – a kdo by se mohl chlubit, že nikdy nepodlehlo tomu pokušení – stali se stádem „navyklých duší“, a jak říká Péguy, „navyklá duše je mrtvá duše“. Mladý kněz obchází rodiny, aby poznal své nové ovečky. Tyto kontakty jsou dobré, protože farář – asketický typ – se modlí růženec a budí důvěru. Ale při všech bohoslužbách zeje kostel prázdnotou, a to i v neděli. Ten den se jako každý jiný den pracuje na poli nebo jdou lidé do hospody.

Jak farář arský obnovil víru farnosti

Farář arský není vůči Pánu troškařem. Během několika měsíců se jeho kostel stává v celé oblasti nejlépe udržovaným: těch málo prostředků, které jsou k dispozici, použije na nákup bohatšího ciboria, pěknějšího oltářního kříže, důstojnějších, lépe ozdobených kněžských rouch. Krok za krokem začínají farníci přicházet, i když z počátku jich není mnoho. To, co obrátí Ars, je jemnost, nesmírný cit lásky, s jakou tento kněz, jehož chudobu srdce mohou všichni změřit, postavil na první místo Boha, kterému slouží. ►

Prosklená rakev v bazilice v Arsu s ostatky sv. Jana Maria Vianneye

► Aby dodal křesťanům smysl pro transcendenci toho, koho „miluje na prvním místě“, zahřál farář arský jejich srdce tím, že nikdy nechápal svou venkovskou farnost v duchovním plánu za hrubou. Podle zásady „každému podle míry“ vyžadoval vždy to nejlepší. Každému dokáže vysvětlit, že mu Bůh věnuje všechnu svou vroucnost a pozornost. Není vůči svým farníkům demagogický. Jistě, jeho kázání se mohou někdy zdát přísná... Farář arský má smysl pro lidskou svobodu a neváhá říct pravdu, ať je sebe více nepřijemná. Ví, že není třeba zabít nebo okrást otce a matku, aby člověk zasloužil ztracení. Stačí vykročit sladce na šikmou plochu pýchy, ať je to, kdo chce. Jeden řeholník se mu jednou zpovídal: „Dopustil jsem se nedbalosti v tom a v tom, ale v podstatě jsem měl dobrou vůli...“ Odpověděl mu pouze toto: „Můj milý příteli, dobrou vůli je vydlážděné peklo.“

Nedopřával si více než dvě nebo tři hodiny nočního odpočinku a zpovídal kajícíky, kteří často přicházeli velmi z daleka, ještě před východem slunce, aby nezdržel začátek mše svaté. V jeho zpovědnici podobně jako na kazatelně je často řeč o pekle, ale ani jeho farníci, ani stovky a tisíce poutníků tím nejsou zděšeni. Jeho náročnost burcuje, obrací během hodiny těžce zastíněná srdce těch, kteří ho přišli vyhledat. A přítom! Kazatel je tak málo nadaný výmluvností, že se často zarazí uprostřed věty a nemůže najít slovo. Měl vždy strach z trémy a často nebyl schopen dokončit větu, protože mu selhala paměť. Obětoval takovou zkoušku veřejného pokoření a položil ji na oltář. Kolik srdcí se obrátilo právě díky této jeho vnitřní prostotě.

Služba ve zpovědnici zabírala postupně podstatnou část jeho času. Kněz ví, že každá duše má svou hodinu milosti, ta často přichází, aby se už nevrátila, jestliže srdce je příliš zahlušeno a nerozpozná ji. Ve skutečnosti

„NOTRE DAME“ SKANDÁL

V USA se média dále zabývají tzv. „Notre Dame-Skandal“: 62 amerických biskupů vydalo prohlášení, že katolická univerzita Notre Dame nesmí udělit americkému prezidentovi Obamovi čestný doktorát, protože se jedná o politika, který je zastáncem a propagátorem potratů. Kromě biskupů protestují dále studenti a 350 tis. dalších osob podepsalo protestní rezoluci. Biskup Reymundo Pena napsal prezidentovi kritický dopis a vyzval ho, aby od návštěvy univerzity upustil. I když uznává jeho osobní úspěchy, mezi ním a většinou Američanů je velká propast, pokud jde o zásadní otázku dnešní doby: právo na život proti právu na potrat.

ZAKÁZANÝ NÁZEV „CÍRKVE“

Španělský umělec Carlos Bebeacu založil ve Švédsku církev s názvem „Orgasmus“. Jmenoval se sám jejím kardinálem. Shromáždil kolem sebe několik set přívrženců. Úřady mu název společenství zakázaly z důvodu, že takový název „uráží dobré mravy“. V modlitebním prostoru sekty je jeho velká malba s titulem „Madona orgasmu“. Spisy o nauce sekty mají název „Katechismus orgasmu“.

ATEISTÉ NA OKRUŽNÍ CESTĚ

Poté, co 16 dopravců v Německu odmítlo přijmout na své autobusy ateistická hesla, shromáždili ateisté 36 000 € a vydají se po Německu na okružní cestu s jedním autobusem pomalovaným jejich hesly propagujícími život bez Boha. Podnítili tím debaty o víře, do kterých se zapojili přesvědčení křesťané.

ŽÁK VYHRÁL U SOUDU

Americký soud dal za pravdu žákovi, který podal žalobu na učitele dějepisu. Učitel více než 20x urazil při svých výkladech křesťanskou víru a prohlásil mezi jiným, že biblická zpráva o stvoření je „neuvěřitelný nesmysl“. Podle výroku soudce takové výroky porušují předepsanou neutralitu pracovníků ve státních službách.

POSTOJ HOLLYWOODSKÉ HVĚZDY

Mladá herečka Miley Cyrusová, známá z televizního seriálu Hannah Montana, prohlásila v Daily mail, že si své panenství donese až do manželství. „Byla jsem vychována v křesťanské rodině.“ Miley nosí prsten „True love waits“ (Opravdová láska počká). Kromě filmové dráhy je Miley Cyrusová úspěšná také v hudební oblasti. V roce 2008 zveřejnila první album Breakout a získala za něj v USA první cenu.

Podle Kath-net

všechna jeho kněžská služba byl takřka viditelný zápas mezi ním a ďáblem o spásu duší. Ďábel ho sužoval při nočních návštěvách, jak přiznal sám Vianney. Ale jeho útoky zdvojnásobily počet velkých obrácení.

Přes všechnu tuto námahu našel Jan Maria Vianney dosti času, aby založil v Arsu školu, sirotčinec „Prozřetelnost“, o kterém svatý Pius X. mluvil jako o modelu lidové výchovy. Věnoval také mnoho farních prostředků na or-

ganizaci misí, které pořádali biskupové na francouzském venkově jako odpověď na velkou dechristianizaci na konci XVIII. století. Jednoho rána neměl co dát do úst sirotkům v „Prozřetelnosti“. Nejdříve se modlil a pak poslal, aby se znovu podívali do sýpek a zásobníků. Překvapení: byly plné, i když ještě před hodinou v nich nebylo nic. Jestliže někdo přijímá všechno v naprosté důvěře v Prozřetelnost, jak by ho mohl Otec neodměnit stonásobně?

Pročtože zářil svatostí, stane se svatým patronem všech kněží

Když se někdy v neděli rolníci obávali, že udeří bouřka, která by mohla zničit jejich úrodu, a ptali se, zda by neměli vynechat bohoslužbu, uměl zvážit jejich přirozenou obavu a prvořadou ctnost víry, která vždy vyžaduje vnitřní úkon naprosté odevzdanosti. Ve většině případů, jak dosvědčují obyvatelé Arsu, se i nejprudší bouře místu vyhnuly, a to po celou dobu jeho působení v Arsu.

Jan Maria Vianney zemřel vyčerpaností 4. srpna 1859 ve věku 73 let. Všichni životopisci se shodují, že byl svou povahou „prudký a násilnický“ a jeho první vlastností nebyla trpělivost. Nicméně svědectví se shodují v tom, že přes veliký počet hodin strávených ve zpovědnici a ustavičný nával kolem něho vždy vyzařoval lásku a sladkost.

Zcela odevzdaný v Tom, který ho nese, není ničím jiným než nadpřirozenou silou, která v něm přebývá. Podle Jana Pavla II. čelem obrácený ke kříži, uprostřed XIX. století ve Francii v období liberalismu a smrtelné vlažnosti, které pokryly duchovní život životním způsobem určeným pluralitou možných názorů, Jan Maria Vianney věřil v lásku a svobodu, kterou dává Bůh každému, kdo mu řekne své Ano. Obětoval svůj život pro své ovce a obrátil farnost, které věnoval všechnu svou kněžskou službu. Bez ohledu na hranice věku a generací za ním přicházejí ještě dnes poutníci a žádají o jeho přímluvu, aby si Francie zachovala historická vítězství milosti navzdory všem politickým proměnám.

To je důvod, proč na něho jednou satan křičel: „Kdyby byli na zemi tři takoví, jako jsi ty, moje království by bylo zničeno.“ To je nejlepší doporučení, aby svatý farář arský byl jmenován patronem všech kněží světa.

*Ze stránek Marie de Nazareth
přeložil -lš-*

Pán Ježíš o svých kněžích

MARIA JE OBRAZ PLODNOSTI

Maria obdržela přímo od Otce skrze Ducha Svatého tuto vznešenou a nejsvětější plodnost, která dala Marii nic menšího než Slovo, druhou Osobu Nejsvětější Trojice, aby se stalo v jejím nejčistším lůně člověkem.

Tato úžasná a výjimečná mládost byla na zemi udělena jedině Marii a ona – bez poskvrny – byla od věčnosti zvolena pro božské mateřství. A pro tento zázrak, tento vznešený div v Marii, která zůstala Pannou a stala se Matkou vtěleného Slova, čemu jinému vděčí za toto nejsvětější tajemství než plodnosti Otce, který je také Otcem a Pannou v Trojici?

Tajemství vtělení je tedy odleskem Otce, současně plodného i panenského. Proto ta největší sláva Otce, to, čím se obzvláště vyznačuje jeho věčná plodnost, je tato nejsvětější a výlučná jedinečnost počít sám v sobě všechny věci, oplodnit je svou mocí věčného života a zůstat nicméně vždy Pannou, samotnou Čistotou ve své jedinečné univerzální a věčné plodnosti.

Plodnost proto uchvacuje Otce, protože v ní vidí sám sebe. Na zemi není větší plodnosti než plodnost panenských duší, které v sobě odrážejí Otce a reprodukují ho. A On se zalíbením shlíží na tyto duše, protože v nich vidí svůj obraz.

Jako věčná Panna zplodil svého Syna. A víte jak? Se stejnou čistotou a jasností, jaká představuje jeho podstatu. Zplodil Mě ve Světle, protože Bůh je Světlo, a nekonečnou silou svého božského Ohně, ve své Nevinnosti bez poskvrny, ve svém nestvořeném jasu (protože taková je jeho Čistota a je totožná s jeho plodností). Zplodil Syna, který je Světlo jako On, Světlo ze Světla; ze záře dvou božských Osob vyšel Duch Svatý, celý zářící, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, a On se zrcadlí od jedné Osoby k druhé ve věčném zdroji nestvořeného Světla.

Jestliže my, tři Osoby v Trojici, jsme Světlo, Čistota, Nevinnost, záře a průzračnost bez nejmenšího stínu, jak bychom mohli nemilovat čistotu, panenství a nevinnost v duších?

Maria je tedy proto tak čistá, tak neposkvrněná, tak zbavená jakéhokoliv stínu zla, protože je vyvolená v mysli Otce jako Panna a Světlo; protože Duch Svatý ji zastínil Světlem..., ale Světlem plodným, věčným a nestvořeným, jaké je vlastní plodnosti Otce, jehož podstatou je Světlo, Panenství a Čistota!

Nuže, jestliže Otec uděluje kněžím svou nekonečnou plodnost, aby byli na světě otci duší, dávali jim život pro nebe, také oni silou této božské plodnosti musí být světlem. Ze zárodku Otcovy božské plodnosti totiž přijali svůj život světla, panenství, nevinnost, čistotu, která je činí skutečně otci schopnými plodit v Církvi duše světla, průzračné a čisté.

Protikladem této čistoty je neřest, která mého Otce nejvíce uráží, která ho nejvíce zraňuje, to je to, co trestá zvláštním způsobem v člověku a ještě více v knězi. Neboť můj Otec nemůže pro svou čistotu přijímat a dívat se, jak jeho plodnost, světlo samo, zář čistoty, jsou zneužívány degradujícím a neřestným způsobem.

Jestliže můj Otec je Světlo, jestliže Mě poslal na svět jako Světlo, jestliže založil mou Církev ve Světle skrze Ducha Svatého, který je Světlo, aby ten, kdo jde za ní, neklopýtal, nezůstal venku, nekráčel a netápal v temnotě; jestliže vložil do mé Církve pochodeň dokonalého světla, jestliže Trojice je Světlo, je Panenství, je Čistota, jak mohou nebýt takoví také moji kněží, kteří utvářejí a řídí tuto milovanou Církev?

Ano, aby Mě kněží napodobovali, musí být světlem světa, v jejich duších nesmí být poskvrna, aby přinášeli ovoce a zářili

plodností, kterou přijali a jejíž podstatou je čistota, panenství a světlo!

Tato panenská plodnost je výlučným tajemstvím Boha, ona všechno objímá, všechno dává a nestravuje se, neboť se zakládá na čistotě, jejíž podstatou je božské panenství; panenství věčné, bez počátku, v němž plodí samo sebe ve Slově a dosahuje svého vrcholu, když Duch Svatý vychází z dechu mezi Otcem a Synem, z pohledu nejčistšího zalíbení mezi božskými osobami, z plodného věčného odrazu Čistoty jakožto podstaty neposkvrněného Boha, z panenského Otce od počátku bez počátku.

Jelikož tedy kněží jsou otci, musí být čisti; jestliže byli zplodeni jako Syn z panenské plodnosti a čistoty, musí být odleskem vtěleného Syna, čistého jako Otcova plodnost, z níž ho zplodil, a čistého, jakým byl, když se stal člověkem a přijal panenský život v Marii Panně.

Z toho důvodu, pro skutečnost, že jsou vlastnictvím Ducha, který vychází ze Světla, z věčné čistoty, z Boha-Čistoty, musí být naprosto čisti na svém těle i na své duši.

Nuže jestliže kněží (právě proto, že jsou kněží) mají povinnost žít v těsném vztahu k Trojici, musí v sobě odrážet Panenství Trojice, plodné a panenské, aby nezneuctivali oltář, kde – přetvoření ve Mne – Mě obětují mému milovanému Otcovi.

Největším zlem světa je necudnost. Církve je čistá, je pannou a matkou, aby byla spolu se svými služebníky opakem této pekelné neřesti, která zabíjí duše, odlučuje je od plodného panenství, které je utvářené pro nebe.

Jak vyléčit nedostatek čistoty u mých kněží? Skrze plodnost čistoty, která je ve Mně, který jsem se vtělil, když se přetvořil v „alter Christus“. Toto přetvoření díky mé mocné panenské čistotě překrývá a vymazává před mým Otcem každou skvrnu, každý stín, sděluje jim podstatu světla a nekonečné čistoty, která je ve Mně.

Jaké bohatství obsahuje Boží plodnost! Ale v ní přebývá, nebo lépe řečeno, z ní se vytváří sama podstata bytí, panenství, jehož věčnou podstatou je Čistota, která sídlí v nestvořeném Světle, ve věčné průzračnosti a jasnosti Boha, jednoho Boha ve třech Osobách, které tvoří jediného a pravého Boha.

Tato panenská plodnost, která je tajemstvím pro člověka, není tajemstvím pro Boha. Bůh je Světlo a Já jsem Světlo ze Světla a Duch Svatý, který vychází z věčného jasu tohoto panenského a plodného Světla, je rovněž Světlo.

Pro Trojici v jejím nestvořeném Světle všechno to, co je pro člověka tajemné, pro Boha je Pravda, je to v Něm samém; protože Bůh je Pravda a Světlo, které je Bůh a může vyzařovat jen tuto Pravdu, která jako čistá vychází nebo je plozena z věčné, zářivé a průzračné plodnosti Otce.

Tyto zářící pravdy vytvářejí ono moře, pro člověka bezedné, nekonečných rozkoší, s jakými Tři božské Osoby jsou jedna z druhé u vytržení a v němž také Já jako Člověk nacházím svou rozkoš. Protože i v nebi jsem nadále i Člověkem, ale Člověkem-Bohem, který miluje lidstvo láskou božskou a lidskou. Proto jsem šťasten, když odhaluji určité závoje z lásky k člověku, ale zvláště z lásky ke kněžím, ve kterých Otec vidí Mne, miluje Mne a v nichž připravuje velkou slávu, aby usnadnil jejich přetvoření ve Mne skrze větší znalost mé božské Podstaty.

Já, Bůh-Člověk, zploděný ve svých dvou přirozenostech, božské i lidské, z jediné plodnosti Otce, mám dokonalou znalost Otce, neprobadatelných propastí jeho dokonalostí. Jako Bůh jsem druhá Osoba Trojice a jako člověk, neoddelitelný od božství, jsem triumf slávy Otce, Dobyvatel duší, Vykupitel, Spasitel, jeho milovaný Syn ve svém Božství a svém oslaveném Lidství.

Když jsem se vtělil, nebyl jsem snad i nadále Bůh? Jistě, byl

►
jsem Bůh ve vtělení a jsem Bůh-Člověk, vtělené Slovo. Ale božství absorbovalo ve Mně lidství, a tím, že jsem nadále Člověk, byl jsem, jsem i budu věčně Bůh, povznesl jsem nečistší Tělo, které jsem přijal z neposkrvněné Panny. A v síle tohoto tajemství existuje vzkříšení těla.

Nebylo pro Boží lásku možné dovolit, aby moje Tělo bylo věčně oslaveno a tělo těch, kteří jsou moji, aby nepřijalo od božské plodnosti sílu, aby se stali spolu se mnou světlem a vstoupili navždy do věčného Světla?

Jestliže Trojice je panenská a plodná, Církev a nebe musí podle jejího příkladu být panenská a současně plodné plodností, která je světlo, pravda a čistota.

To je tedy to, čím mají být moji kněží: světlem, plodností, pravdou. Musí ozářit svá srdce božskou září a být čistotou, čistotou ve věčné Čistotě.

Božské ctnosti, protože náleží Bohu, protože jsou vyzarováním Boha v jeho plodnosti pro duše, mají účast na podstatných vlastnostech božské plodnosti: na panenství a čistotě.

Víra je zářivá ve své temnotě a v tajemstvích, která skrývá, a je nezbytná ke spáse, je čistá a je panenská ve své podstatě bez stínu a bez záměny.

Naděje je čistá. Je to vznešený pohled k Bohu duše oplodněné Duchem Svatým skrze světlo, které osvěcuje, povznáší a zbožšťuje, protože je čisté.

Láska, co je to jiného než Boží plodnost, sdělovaná mnoha způsoby, která se umocňuje v nečistší jednotě, v jednotě čistoty?

Kéž by se moji milovaní kněží radovali z těchto zářících a svatých pravd a obnovili si vědomí, že mají být Čistota: pretvoření ve Mne, ponoření a zbožštění v Jednotě Trojice (CC 55, 153-168).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 224-228

Přeložil-lš-

SV. JAN Z DAMAŠKU - dokončení ze str. 2

tváře. Proto jsou podněty východního učitele ještě dnes krajně aktuální, když pomysleme na tu největší důstojnost, jaké se dostalo hmotě ve vtělení, když se mohla podle víry stát účinným znamením a svátostí v setkání člověka s Bohem. Jan z Damašku zůstává tedy privilegovaným svědkem kultu obrazů, který se stane dokonce jedním z dodnes nejvýznamnějších rozlišovacích aspektů východní teologie a spirituality. Je to prostě forma kultu, která patří ke křesťanské víře, k víře v onoho Boha, který se vtělil a učinil se viditelným. Nauka svatého Jana z Damašku tak vstupuje do tradice univerzální církve, jejíž nauka o svátostech předpokládá, že materiální prvky vzaté z přírody se mohou stát cestou milosti v síle vzývání (epiklesis) Ducha Svatého a doprovázeného vyznáním pravé víry.

Stvoření ke svatosti

Do spojitosti s těmito myšlenkami klade Jan z Damašku také úctu k relikviím svatých, a to na základě přesvědčení, že křesťanští svätci tím, že se stali účastníky Kristova zmrtvýchvstání, nemohou být pokládáni za obyčejné „mrtvé“. Když vypočítává např. ty, jejichž relikvie nebo obrazy zasluhují úctu, Jan upřesňuje ve svém třetím traktátu na obranu obrazů: „Především (ctíme) ty, mezi nimiž spočinul Bůh, On jediný svätý odpočívá mezi svätými (srov. Iz 57,15) jako svätá Matka Boží a všichni svätci. To jsou ti, kteří, nakolik je to možné, se stali podobnými Bohu svou vůlí a skrze pretvoření s Boží pomocí jsou nazýváni skutečně bohové (srov. Ž 82,6), nikoliv skrze přirozenost, ale skrze možnost, tak jako rozpálenému železu se říká oheň nikoliv podle přirozenosti, ale podle možnosti a účasti na ohni. Říká totiž: *Budete svätci, protože já jsem svätý* (srov. Lv 19,2)“ (III,

33 sl. 1352A). Po řadě výroků tohoto typu může Jan z Damašku klidně učinit závěr: „Bůh, který je dobrý a překračuje všechnu dobrotu, nespokojil se s tím, že by patřil sám na sebe, ale chtěl, aby zde byly bytosti jím oblažované, které by se mohly stát účastníky jeho dobroty: proto stvořil z ničeho všechny věci, viditelné i neviditelné, včetně člověka, skutečnost viditelnou i neviditelnou. A stvořil ho se záměrem jako bytost schopnou myšlení (ennoema ergon), obohacenou slovem (logo[i] sympleroumenon) a orientovanou k duchu (pneumati teleioumenon)“ (II, 2, PG 94, sl. 865A). A aby hlouběji objasnil tuto myšlenku, dodává: „Je třeba nechat se naplnit úžasem (thaumazein), všemi díly prozřetelnosti (tes pronoias era), všechna je chválit a všechna je přijímat, překonat pokušení rozlišovat v nich aspekty, které se mnohým zdají nesprávné a nebo špatné (adika), a připouštět naopak, že Boží plán (pronoia) jde za hranice poznání a chápání člověka (agnoston kai akatelepton), zatímco jen On zná všechny naše myšlenky, naše skutky a dokonce i naši budoucnost“ (II, 29, PG 94, sl. 964C). Ostatně již Platón řekl, že všechna filozofie začíná úžasem: i naše víra začíná úžasem nad stvořením, nad krásou Boha, který se zviditelňuje.

Zdroj síly a radosti

Optimismus z přirozené kontemplace (physiké theoria) tohoto nazírání stvoření jako dobrého, krásného a pravdivého, tento křesťanský optimismus není optimismus naivní: je si vědom rány zasazené lidské přirozenosti svobodou volby, kterou Bůh chtěl a kterou člověk nepřiměřeně použil, a všech důsledků rozšířené disharmonie, které z toho vzešly. Odtud vzniká potřeba, kterou teolog z Damašku jasně vnímá, aby naší vinou zra-

nená přirozenost, ve které se zradlil Boží dobrotou a krásou, „byla znovu posílena a obnovena“ sestoupením Božího Syna v těle poté, co Bůh sám hledal mnoha způsoby a při mnoha příležitostech, jak ukázat, že stvořil člověka, aby byl nejen v „bytí“, ale v „dobrém bytí“ (srov. La fede ortodossa, II, 1, PG 94, sl. 981). Ve vášnivém podání Jan vysvětluje: „Bylo nutné, aby přirozenost byla znovu posílena a obnovena a aby byla vyznačena a konkrétně naučena cestou ctností (didachthenai areteas hodón), která vzdaluje od zkázy a vede k věčnému životu. Tak se objevilo na obzoru dějin velké moře Boží lásky k člověku (philanthropias pelagos)...“ To je krásné vyjádření. Vidíme na jedné straně krásu stvoření a na druhé straně zkázu způsobenou lidskou vinou. Ale v Božím Synu vidíme, jak sestupuje k obnově přirozenosti moře Boží lásky k člověku. Jan z Damašku pokračuje: „On sám, Stvořitel a Pán, bojoval za svého tvora a předal mu v příkladu svou nauku... A tak Boží Syn, když zůstal v podobě Boha, sklonil nebesa a sestoupil... do blízkosti svých služebníků... a uskutečnil nejnovější ze všech věcí, jedinou věc pod sluncem opravdu novou, skrze kterou se zjevila nekonečná Boží moc“ (III, 1, PG 94, sl. 981C-984B).

Můžeme si představit posilu a radost, jakou šířila v srdcích věřících tato slova bohatá na tak uchvacující obrazy. I my jim dnes naslouchejme a sdílejme tak tytéž pocity jako tehdejší křesťané: Bůh chce odpočívát v nás, chce obnovit přirozenost skrze naše obrácení, chce nám dát účast na svém božství. Kéž nám Pán pomůže, abychom tato slova učinili základem svého života.

Bollettino Vaticano

6. května 2009

Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

o koho opřít svou důvěru a kde čerpat radost a sílu k vytrvalé a trpělivé práci na vinici Páně.

Ovoce působení svatého faráře arského se nejnápadněji projevovalo v obrácení velkých hříšníků, kteří se rekrutovali nejen z jeho farnosti, ale kteří dokonce přicházeli k jeho zpovědnici ze značných dálek. Podobá se v tomto směru svatému otci Piovovi. Pro oba tyto světky je však příznačné, že byli v náhledu na hřích velice „staromódní“ a měli daleko k laxnosti některých dnešních zpovědníků, kteří jako by usilovali o to, učinit ze zpovědnice zbytečný inventář, protože „hřích“ je pro ně vlastně jen psychologický problém a peklo je tak jako tak prázdné. Posláním zpovědníka není navodit imunitu proti výčítkám, ale zbavit duši hříchu, který je příčinou nejen výčitek, ale i věčného neštěstí. Kéž nás svatý farář arský znovu naučí chápat podstatu a závažnost hříchu, obnoví opravdové svědomí a potřebnou rozlišovací schopnost jak u kajčnicků, tak u zpovědníků, ať prolomí tu hroší kůži, která jen chlácholí svědomí a tak přesměrovává věřící z úzké a strmé cesty, která vede k nebi, na širokou a pohodlnou cestu do záhuby.

Jan Maria Vianney bude také patronem kněží – kazatelů. Bude jim i navzdory tomu, že byl vlastně jinak špatný řečník, že si ani neuměl pomáhat vším tím, co propracované rétorické umění dává kazateli k dispozici. To, co strhávalo jeho posluchače, byla nikoliv jeho výmluvnost, ale upřímnost jeho srdce a opravdové přesvědčení hluboké víry. Jan Maria hořel pro to, co ani neuměl vyslovit, a proto zapaloval. Neměl k dispozici mikrofon, ale strhával posluchače, ke kterým promlouval, osobním kontaktem. Někteří si dnes myslí, jak jsme nevydělal na tom, že jsme vyřadili a někde dokonce i zbourali kazatel-

ny. Zdálo se, že oltář je od lidu příliš daleko a kazatelna zase příliš blízko a vysoko. Ale když naši předkové stavěli chrámy, věděli, co dělají. Při modlitbě a přinášení obětí měl kněz co nejbližší k Bohu a při kázání co nejbližší k posluchačům. Kazatelna neznamenal povýšenost nad lid, ale dávala možnost, aby kazatel viděl všem lidem do očí a aby všechny oči viděly jeho. Dnes mnoho přítomných slyší kněze jen jako z rádia a nemají s ním onen tak potřebný psychologický kontakt. Slavná kázání svatého Ambrože zaznívala z kazatelny, o jejíž výstavbu se sám staral.

V posledních katechezích nám Svatý otec přednesl několik ukázek z homilií a spisů dávnych Otců. Jsou to úchvatné texty, které by měly v širší míře vejít ve známost. Pro tyto úvahy je příznačné, že rozvíjejí souvislosti, které nás vedou a pozvedají vzhůru, a takto uchvácení božskými skutečnostmi se cítíme spontánně vedeni k tomu, co bychom jako lidé měli dělat. Dnes se biblické texty stávají často jen odrazovým můstkem k úvahám ryze lidským, jako by jejich autoři měli přistřižená křídla, která jim neumožňují povznést se nad pozemskou realitu. Zatímco staří autoři nás pozvedají do společnosti Boha a jeho svatých, ti dnešní nejčastěji zůstávají v zajetí člověka a sebe samých.

Naše velikost je paradoxně v naší malosti: nejvíce nás povznáší to, že nejsme soběstační, a přitom všechno můžeme v Tom, který nás posiluje, jsme velcí, protože Bůh shlíží na naši nepatrnost, pozvedá nás z naší nicoty tak vysoko, kam bychom sami nikdy nedosáhli. V tom je naše radost, která nás naplňuje úctou a vděčností. K tomu vědomí se musíme ustavičně vracet.

Je povzbuzující, že i když některé osobnosti dále chovají v srdci nelibost nad kroky, ke

kterým se papež rozhodl v poslední době, zájem a účast věřících na setkáních s ním nesvědčí nijak o poklesu jeho popularity. Události posledních měsíců byly spíše něco jako prověrka a přiznání barvy. Kritika papeže, které jsme byli svědky, není plodem posledních měsíců, to jen vplynuly na povrch postoje, které jsou dokonce starší než Benediktův pontifikát a platily už Ratzingerovi jako kardinálu a prefektu Kongregace pro nauku víry. Už tehdy patřil k těm, kteří měli odvahu ukázat, že ne ve všem jsme se vydali správným směrem, a poté, co Boží prozřetelnost postavila do čela Církve právě jeho, je si vědom závažného úkolu demaskovat postupně nesprávné interpretace posledního koncilu a nahradit je pravdou, která by obrátila další vývoj správným směrem. To je ovšem záležitost choulostivá a vyžaduje trpělivou a dlouhodobou taktiku v malých rozvážných krocích. Patří k nim i takové akce, jako je Rok svatého Pavla a Rok kněží.

Je dobré vytrvale naslouchat jeho slovům, pozorně je číst a přímo studovat, skládat si všechno do výmluvné mozaiky, ve které se zračí důležité směrovky dalšího vývoje. Benedikt XVI. obezřetně a nenásilně poukazuje na opravdové kořeny naší křesťanské existence, na poklady tradice, k nimž je třeba znovu obrátit naši pozornost, vynést z uměle vytvořeného „muzea starožitností“ znovu na světlo všechno, co musí zůstat životné, protože to je a zůstane svaté. Těch, kteří před čtyřiceti lety nesdíleli pokoncilní nadšení a vnímali již tehdy, že se vychází z nesprávného výkladu, nebylo mnoho a většina je tehdy odsoudila s neskrývaným despektem do postavení disidentů. Za okolností, které teprve čekají na podrobnou historickou analýzu, část těchto nespokojených se odhodlala ke kroku, který pak byl klasifikován jako schizma. Stali se tak jablkem sváru, ale součas-

ně trvalým mementem, že něco není v pořádku nejen u těch, kteří byli vyobcováni, ale i u těch, kteří se pokládali za spravedlivé. A to je gordický uzel, který nyní čeká na své rozuzlení. I když dnes již není sporu o tom, že někdejší „disidenti“ leccos předvídali správně, přesto těch, kteří si to nejsou ochotni přiznat, nijak neubývá.

V tomto smyslu je třeba číst úvahu významné osobnosti profesora Speamanna, která možná některým čtenářům nebude na první pohled připadat příliš čtivá. Ale podstatou této úvahy je upozornit na skutečnost, že v zájmu nezbytné jednoty Církve musí nejdříve všichni sami u sebe uznat to, v čem se mýlí. Ať to zní jakkoliv absurdně, kdyby zítra inkriminované Bratrstvo oznámilo „bezpodmínečnou kapitulaci“ a prohlásilo, že uznává „bezvýhradně Koncil“, vznikla by tím v Církvi povážlivá situace, protože mnoho jiných, kteří Církev svými chybými názory a výklady nemálo poškodili a nadále ji poškozují, by se cítilo na koni a nikdo by je nepřesvědčil o tom, v čem se sami musí změnit. Třebaže je text profesora Speamanna pro někoho náročný, všem by měl být jasný jeho závěr: potřebujeme velkou, opravdu velkou pomoc Ducha Svatého, a to vyžaduje naši velkou, opravdu velkou modlitbu. Ale naši čtenáři si v této souvislosti jistě vzpomenou, že četli ve Světle také naléhavé prosby Pána Ježíše, abychom vykonali zasvěcení světa a Církve Duchu Svatému. Je třeba mu zasvětit na prvním místě kněze, kteří byli vlivu deformující ideologie nejvíce vystaveni, a je to ideologie, která se nerada vzdává svého primátu. O to větší musí být naše důvěra v Ducha Svatého, který obnovuje tvář země. Potřebujeme nový zázrak Letnic, ale nesmíme se bát prosit o zázraky, ty přece patří k podstatě naší víry: naše víra je vírou v zázraky.

-/š-

Pondělí 25. 5. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (529) 6:35 GOODwillBOY 7:05 NOEparáda (27. díl) 7:25 Léta letí k andělům (28) 7:45 St. Petersburg 8:15 Noční univerzita 9:00 Druhé čtení 9:25 Pro vita mundi (105) 10:00 Harfa Noemova II. (11. díl) 10:20 U nás aneb od cimbálu o lidové kultuře (6. díl) 11:25 Litanie loreťanské 11:45 O chytré Jitce 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním 12:55 Galavečer díky 2009 13:55 Léta letí k andělům (28) 14:15 Božie deti - Devloskere čhave 14:45 Vozatajské umění [P] 15:00 Farnost Monastur 15:15 Cesty za poznáním 15:45 Prostě aby si hráli a neblbli 15:55 H2Onews 16:05 Kaple v poušti 16:20 Cesta k andělům (10) 17:00 NOEparáda (9. finále) [L] 17:20 Otevřete nám dveře milosrdenství 17:50 Klub Valdocco 18:00 Octava dies (529) 18:35 O kráse [P] 18:45 Světlo pro Evropu 19:10 Modlitby se zpěvy Taizé [L] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova II. (12. díl) [P] 20:25 Přírodní zákraky Evropy (3/12) [P] 21:15 Na koberečku (64) 21:30 GOODwillBOY 22:00 Primiční homilie P. Pavla Havláta [P] 22:25 Galavečer díky 2009 23:25 Octava dies (529) 23:55 Vlkolínec 0:05 H2Onews 0:15 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 26. 5. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita 7:00 Přírodní zákraky Evropy (3/12) 7:50 Pro vita mundi (105) 8:25 Na koberečku (64) 8:40 Světlo pro Evropu 9:05 Noemova pošta speciál 10:35 Vozatajské umění 10:50 Božie deti - Devloskere čhave 11:25 Litanie loreťanské 11:45 O kráse 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 13:05 Octava dies (529) 13:35 Přírodní zákraky Evropy (3/12) 14:25 Otevřete nám dveře milosrdenství 14:55 Octava dies (529) 15:25 Božie deti - Devloskere čhave 15:55 Farnost Monastur 16:10 Zpravodajské Noeviny 16:20 Spojené arabské emiráty 17:10 Pro zdraví (4) 17:20 Léta letí k andělům (28) 17:40 Dětská televize (4/2009) 18:05 Rodina je... 18:35 O líné Lálnice [P] 18:45 Cesta k andělům (10) 19:25 Litanie loreťanské 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Noe, to je odpočínutí 2009 21:05 Historie válečného letectví (6. díl) 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Vozatajské umění 22:00 Druhé čtení 22:25 Modlitby se zpěvy Taizé 23:25 NOEparáda (9. finále) 23:45 Zpravodajské Noeviny 23:55 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 27. 5. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie válečného letectví (6. díl) 6:45 Vlkolínec 6:55 Loreto 7:15 Spojené arabské emiráty 8:05 St. Petersburg 8:35 Farnost Monastur 8:50 Hlubinami vesmíru (4) - květen 2007 9:50 Vozatajské umění 10:05 Litanie loreťanské 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Vlkolínec 12:15 Pro zdraví (4) 12:25 Přírodní zákraky Evropy (3/12) 13:15 Bez hábitu 14:15 Hlubinami vesmíru (4) - květen 2007 15:15 Spojené arabské emiráty 16:05 Zpravodajské

Noeviny 16:15 Otevřete nám dveře milosrdenství 16:45 Čteme z křesťanských periodik 17:00 V posteli chit-chat (11. díl) [P] 17:50 Kvet šťastia (3/3) 18:35 O pracovité Elence [P] 18:45 NOEparáda (9. finále) 19:05 Octava dies (529) 19:35 Litanie loreťanské 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Říkají to filmem (10. díl) [P] 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Pro zdraví (5) [P] 21:45 Farnost Monastur 22:00 Generální audience Benedikta XVI. 23:30 Světlo pro Evropu 0:00 H2Onews 0:10 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 28. 5. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Pavla Havláta 6:15 Božie deti - Devloskere čhave 6:40 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 7:40 Dětská televize (4/2009) 8:05 Primiční homilie P. Pavla Havláta 8:30 Čteme z křesťanských periodik 9:00 Galavečer díky 2009 10:00 NOEparáda (9. finále) 10:20 Cesta k andělům (10) 11:00 Harfa Noemova II. (12. díl) 11:20 Litanie loreťanské 11:45 O pracovité Elence 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním 12:35 Božie deti - Devloskere čhave 13:05 Spojené arabské emiráty 13:55 V posteli chit-chat (11. díl) 14:45 NOEparáda (9. finále) 15:05 Octava dies (529) 15:35 Otevřete nám dveře milosrdenství 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 Říkají to filmem (10. díl) 17:15 Pro vita mundi (105) 17:50 Harfa Noemova II. (12. díl) 18:10 Vozatajské umění 18:30 Dva týdny v ráji - Pekařovské Pašije 2004 18:35 O sobecké Růžence 18:45 GOODwillBOY 19:35 Litanie loreťanské 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (126) [P] 20:45 Pro zdraví (5) 20:55 Zpravodajské Noeviny 21:05 Božie deti - Devloskere čhave 21:35 Noční univerzita 22:20 Harfa Noemova II. (12. díl) 22:40 Historie válečného letectví (6. díl) 23:10 Octava dies (529) 23:40 Na koberečku (64) 23:55 Zpravodajské Noeviny 0:05 Poslech Radia Proglas.

Pátek 29. 5. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Na koberečku (64) 6:30 V posteli chit-chat (11. díl) 7:20 NOEparáda (9. finále) 7:40 Pro vita mundi (126) 8:20 Farnost Monastur 8:35 Dva týdny v ráji - Pekařovské Pašije 2004 8:45 Božie deti - Devloskere čhave 9:15 Bez hábitu 10:15 Přírodní zákraky Evropy (3/12) 11:05 Vozatajské umění 11:20 Litanie loreťanské 11:45 O sobecké Růžence 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:25 Octava dies (529) 12:55 Pro vita mundi (105) 13:30 Na koberečku (64) 13:45 Božie deti - Devloskere čhave 14:35 Dva týdny v ráji - Pekařovské Pašije 2004 14:45 Přírodní zákraky Evropy (3/12) 15:35 Zpravodajské Noeviny 15:45 Vlkolínec 15:55 Noemova pošta speciál 17:25 Pro vita mundi (126) 18:05 Světlo pro Evropu 18:35 O soucitném Standovi [P] 18:45 Vozatajské umění 19:00 St. Petersburg 21:00 H2Onews [P] 21:10 Z pokladů duše 21:15 Otevřete nám dveře milosrdenství 21:45 H2Onews 21:55 Bez hábitu 22:55 Primiční homilie P. Pavla Havláta 23:20 Octava dies (529) 23:50 H2Onews 0:00 Poslech Radia Proglas.

SVATOHORSKÁ POUŤ ORLA V JUBILEJNÍM ROCE 2009

Anno Domini 2009 - 100 LET ORLA V ČECHÁCH

Orel župa Svatováclavská Vás zve na pouť k Panně Marii Svatohorské na Svatou Horu u Příbrami v sobotu 23. května 2009 v Příbrami

9.30 hod. - Začátek pouti na náměstí Arnošta z Pardubic; cca 200 metrů z centrálního náměstí T. G. M. ulicí Milínskou (hlavní ulice). Cestou na Svatou Horu modlitba sv. růžence a sv. litaní.

11.00 hod. - Slavná asistovaná mše sv. podle misálu z r. 1962 na Svaté Hoře. Uctění Panny Marie Svatohorské.

12.30 hod. - Občerstvení na Svaté Hoře (individuálně).

14.00 hod. - Pobožnost křížové cesty v ambitech Svaté Hory.

14.45 hod. - Svátostné požehnání ve svatohorské bazilice. Konec pouti.

Středočeský kraj, Statutární město Kladno a Městský úřad Dobříš podporují Orla. Pouť je ústřední duchovní akcí Orla. Orelské prapory, orelské stejnokroje a lidové kroje vítány! Kvůli dostatečné orientaci při mši sv. poutníci obdrží tištěný česko-latiný mešní řád.

Jdeme se v úctě poklonit Královně nebes. Poutníci proto budou mít oděv vhodný pro náboženskou pouť. Krátké kalhoty, minisukně a jinak vyzývavý oděv nepřipustné!

Příhlášky a dotazy pořadatelům:

PhDr. Stanislav Vejvar, starosta Orla župy Svatováclavské, e-mail: standa.vejvar@volny.cz, <http://orel-zsvjic.cz>

Sobota 30. 5. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Říkají to filmem (10. díl) 7:15 Přírodní zákraky Evropy (3/12) 8:05 Vozatajské umění 8:20 Cesty za poznáním 8:50 Čteme z křesťanských periodik 9:00 Harfa Noemova II. (12. díl) 9:20 Kvet šťastia (3/3) 10:00 V posteli chit-chat (11. díl) 10:50 NOEparáda (9. finále) 11:10 Léta letí k andělům (28) 11:30 Litanie loreťanské 11:45 O soucitném Standovi 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Harfa Noemova II. (12. díl) 12:45 H2Onews 12:55 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 13:55 Bez hábitu 14:55 Pro vita mundi (105) 15:30 Božie deti - Devloskere čhave 16:00 Otevřete nám dveře milosrdenství 16:30 Přírodní zákraky Evropy (3/12) 16:55 Říkají to filmem (10. díl) 17:20 Farnost Monastur 17:55 Pro vita mundi (126) 18:35 O veselé Karolínce [P] 18:45 Harfa Noemova II. (12. díl) 19:05 Litanie loreťanské 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Spojené arabské emiráty 20:55 Pobožnost na zakončení mariánského měsíce [L] 21:35 Hlubinami vesmíru (4) - květen 2007 22:35 Historie válečného letectví (6. díl) 23:05 Noční univerzita [P] 23:55 Poslech Radia Proglas 0:05 Druhé čtení 0:30 Zpravodajské Noeviny 0:40 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 31. 5. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Druhé čtení 6:50 Bez hábitu 7:50 Harfa Noemova II. (12. díl) 8:45 Pro vita mundi (126) 9:30 Mše svatá z Říma [L] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne 12:50 Noe, to je odpočínutí 13:50 Evangelium 14:00 Harfa Noemova II. (12. díl) 14:20 Noční univerzita 15:15 Přírodní zákraky Evropy (3/12) 16:05 Pro vita mundi (126) 16:45 Dva týdny v ráji - Pekařovské Pašije 2004 17:00 V posteli chit-chat (11. díl) 17:50 NOEparáda (9. finále) 18:10 Robin Hood 19:35 Litanie loreťanské 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Slavnostní koncert ke 100. výročí založení školy 21:15 Octava dies (530) 21:45 Vozatajské umění 22:00 Druhé čtení 22:25 Cesty za poznáním 22:55 Bez hábitu 23:55 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne 0:25 Poslech Radia Proglas.

**P. MONTFORT OKAA Z NIGÉRIE S KOMUNITOU DVOU SRDCÍ
LÁSKY NAVŠTÍVÍ FARNOST ROŽNOV POD RADHOŠTĚM**

Noční vigílii z neděle 24. 5. na pondělí 25. 5. 2009 by rád slavil v kostele Všechny svatých. Vigílie s o. Montfortem začne ve 24.00 hod. modlitbou Anděl Páně, modlitbou Dvou Srdcí Lásky, následuje růženec, mše sv., adorace. Konec okolo 4.00 hod. Program v rožnovském kostele ovšem začne už v 21.00 hod. (růženec, adorace).

**POUTNÍ BOHOSLUŽBY V ROCE 2009 na obnoveném poutním
místě Panny Marie Ochránitelky NA KRÉBECH U PRASKLIC**

Fatimské dny – každého třináctého v měsíci, výroční den zjevení Panny Marie ve Fatimě, vždy od 17.30 od května do října. Duchovní program začne modlitbou radostného růžence u 9. zastavení křížové cesty, pak procesí na Kréby, zde modlitba bolestného růžence a příležitost ke svátosti smíření. Následuje mše sv. a po ní adorace za duchovní obnovu národa. **Nedělní poutě během roku 2009** – sobota 30. května – svato-dušní vigílie od 21.00, mše sv. ve 24.00 • neděle 28. června, 19. července, 16. srpna, 13. září – mše sv. vždy v 15.00.

**IV. ČESKOSLOVENSKÉ SETKÁNÍ MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO
HNUTÍ NA SVATÉM HOSTÝNĚ – sobota 13. 6. 2009**

Program: 7.30 radostný růženec (kostel v Bystřici pod Hostýnem) • 8.30 mše sv. (kostel v Bystřici pod Hostýnem) • 9.30 eucharistický průvod na Sv. Hostýn • 13.00 adorace se sv. požehnáním (bazilika na Svatém Hostýně) • 13.30 přednáška v kostele • 14.00 mariánské večeřadlo, růženec • 15.00 mše sv. • po mši sv. průvod se sochou Panny Marie, zakončení.

Organizační pokyny: Od vlakového nádraží v Bystřici pod Hostýnem jede MHD na Svatý Hostýn takto: 7.35, 8.25, 8.30, 9.45, 10.30, 11.20, 12.25. Pokud chcete dojet na Svatý Hostýn autem, musíte mít povolenku od městské policie (na zámečku). Záloha 100 Kč pro osobní automobil, 500 Kč pro autobus.

Blíže informace: pan Rybář, tel. (Slovensko) +421 905 354 626 nebo P. Jiří Poláček, tel. (ČR) +420 571 654 889.

VERITÉ Konviktská 16, 110 00 Praha 1

DALŠÍ POUŤ: NETRADIČNĚ DO IZRAELE

Po nedávné, velmi úspěšné pouti „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ vyhláší Centrum VERITÉ další poutě ve dnech 18. až 29. března 2010. Plán poutě bude upřesňován na internetu (www.verite.cz, sekce: cestovní agentura, Poutě do Svaté země). Kromě pravých tradičních míst bude navštíveno více než 20 unikátních biblických míst. Cena této 12denní pouti, včetně všech doplateků a celodenní penze je asi 30 000 Kč, ale požadujeme jenom 19.800 Kč + 250 €. Přihlášky nejpozději do 30. října 2009. V případě zaplnění míst (49 + náhradníci) bude uzávěrka dříve.

Program a přihlášky pošleme poštou nebo e-mailem. Adresa: Centrum VERITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1. E-mail: cestovka@verite.cz.

Dotazy: 222 324 617 nebo 602 101 069 (dr. Mráček).

Cílem pouti je poznat pravá místa biblických událostí, prožít na nich autenticitu Kristova života, nadchnout se pro naplňování Božího řádu a tak získat sílu a požehnání do nastávajících těžkých let.

ITÁLIE – po stopách sv. apoštola Pavla, 20. 6. – 26. 6. 2009, s polopenzí za 6990 Kč • **MEDŽUGORJE 4+4** – oblíbená kombinace duchovního programu a pobytu u moře, 21. 6. – 1. 7. 2009, za 4390 Kč • **LA SALETTE** – duchovní exercicie na mariánské téma, 24. 8. – 29. 8. 2009, s plnou penzí za 6590 Kč • **IZRAEL** – poutně poznávací okruh s koupáním, 16. 7. – 26. 7. 2009, s polopenzí za 15 990 Kč. **Informace a přihlášky:** CK AVETOURL s.r.o., Novoměstská 205, 518 01 Dobruška • tel.: 494 623 929, fax: 494 377 654, mobil: 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz, internet: www.avetour.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku **Dr. Stanislava Krajského** (Univerzita kardinála Stefana Wyszyńskiego – Varšava) **NOVÉ POHANSTVÍ V EVROPE**, která se bude konat v **úterý 2. června 2009 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 24. 5. – 7. neděle velikonoční
1. čt.: Sk 1,15–17.20–26
Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: 1 Jan 4,11–16
Ev.: Jan 17,11b–19
Slovo na den: Tvé slovo je pravda.

Pondělí 25. 5. – nez. pam. sv. Bedy Ctihodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. M. Magdalény de'Pazzi
1. čt.: Sk 19,1–8
Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 16,29–33
Slovo na den: Buďte dobré myslí.

Úterý 26. 5. – památka sv. Filipa Neriho
1. čt.: Sk 20,17–27
Ž 68(67),10–11.20–21
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 17,1–11a
Slovo na den: Oni jsou na světě; a já jdu k tobě.

Středa 27. 5. – nez. pam. sv. Augustina z Canterbury (v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Sk 20,28–38
Ž 68(67),29–30.33–35a.35b–36c
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 17,11b–19
Slovo na den: Neprosím, abys je ze světa vzal.

Čtvrtek 28. 5. – ferie
1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 17,20–26
Slovo na den: Oni at' jsou v nás.

Pátek 29. 5. – ferie
1. čt.: Sk 25,13b–21
Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 21,15–19
Slovo na den: Miluješ mě?

Sobota 30. 5. – nez. pam. sv. Zdislavy (v českých diecézích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)
1. čt.: Sk 28,16–20.30–31
Ž 11(10),4.5+7
Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 21,20–25
Slovo na den: Proč se o to staráš?

večer: vigílie slavnosti Seslání Ducha Svatého
1. čt.: Gn 11,1–9 nebo Ex 19,3–8a.16–20b nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5
Ž 104(103),1–2a.24+35c.27–28.29bc–30
Odp.: srov. 30 (*Sesli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: Řím 8,22–27
Ev.: Jan 7,37–39
Slovo na den: Z nitra toho, kdo věří, potečou proudy.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. KVĚTNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 5.		PO 25. 5.		ÚT 26. 5.		ST 27. 5.		ČT 28. 5.		PÁ 29. 5.		SO 30. 5.	
Antifona	642	722	642	722	1722	1941	642	722	642	722	642	722	1768	1990
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	642	722	642	722	1723	1941	642	722	642	722	642	722	1376	1540
Antifony	654	735	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1541
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	914
Krátké čtení a zpěv	654	736	658	740	1724	1942	664	747	667	750	670	754	1770	1541
Antifona k Zach. kantiku	655	736	658	740	1724	1943	664	747	667	751	670	754	1376	1542
Prosby	655	736	658	740	1724	1943	664	747	667	751	671	754	1771	1992
Závěrečná modlitba	655	737	1373	1537	1375	1539	1375	1539	668	751	671	755	1377	1542
Modlitba během dne:														
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	759
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	758
Nešpory:														
Hymnus	641	721	641	721	641	721	1727	1946	641	721	641	721	641	721
Antifony	652	734	656	738	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	660	742	1730	1949	666	749	669	752	672	756
Ant. ke kant. P. M.	653	734	657	739	660	742	1731	1950	666	749	669	753	673	756
Prosby	653	735	657	739	660	742	1731	1950	666	749	669	753	673	757
Záv. modlitba	655	737	655	737	1373	1537	1375	1539	1375	1539	668	751	671	755
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

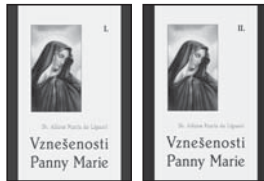
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

VZNEŠENOSTI PANNY MARIE – I. A II. DÍL

Sv. Alfons Maria de Liguori • Překlad Dr. Stanislav Špírek, CSsR

Jedinečná učebnice mariánské úcty, napsaná zakladatelem kongregace redemptoristů sv. Alfonsem de Liguori (1696–1787). „Vznešenosti“ mají probudit v duších důvěru k Matce Boží a naučit je modlit se k ní. Pro svou rozsáhlost bylo dílo rozděleno do dvou svazků. První svazek pojednává o modlitbách k Panně Marii a obsahuje také texty vroucích modliteb některých světců. Druhý svazek nabízí úvahy o sedmi hlavních slavnostech Panny Marie, o jejich sedmi bolestech jednotlivě a o ctnostech nejblahoslavenější Panny. V závěru najdeme pojednání o různých způsobech pobožnosti k Panně Marii a texty různých modliteb k Matce Boží. Jako dodatek je připojen seznam hlavních autorů, které uvádí sv. Alfons ve „Vznešenostech“.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM vydání první • Brož., A5, I. díl – 216 stran, II. díl – 264 stran, cena kompletu 470 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VEDENÍ DUCHEM SVATÝM

Charles Journet • Z francouzštiny přeložila Kateřina Zilynská

Kázání kardinála Journeta, z nichž je kniha sestavena, míří přímo k podstatě věci. Vedou totiž naši pozornost k základním

pravdám křesťanské existence: k božským ctnostem, darům Ducha Svatého a přebývání Trojice v duši věřícího, které je srdcem evangelijního zjevení.

Paulinky • Brož., 114x175 mm, 104 stran, 109 Kč

UČEDNICTVÍ

Vojtěch Kodet

Na pozadí biblických textů se autor v knížce zamýšlí nad tím, co to znamená být dnes Kristovým učedníkem. Jeho krátké úvahy jsou rozděleny do pěti částí, přibližujících podstatu učednictví – vztah ke Kristu, život z Božího slova, život z Ducha Svatého, život z Eucharistie – a také spiritualitu Matky Kristovy, první a největší učednice Páně.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 114x165 mm, 92 stran, 99 Kč

SVATODUŠNÍ NOVÉNA

P. Vojtěch Kodet, OCarm

Novéna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, zvláště před slavností Soslání Ducha Svatého, dále před birmováním, v rámci duchovní obnovy či před důležitými životními rozhodnutími. Každý den novény má tři stěžejní části: četba Božího slova, rozjímání a modlitba. V dodatku jsou připojeny modlitby k Duchu Svatému a k Panně Marii. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství • Vydání v KN druhé Brož., A6, 48 stran, 39 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1